

Glasnik MIRA

Godište III. • Broj 2 • Međugorje • Veljača 2008. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

**S KORIZMENIM
VREMENOM
VI SE PRIBLIŽAVATE
VREMENU MILOSTI...
ZATO VAS POZIVAM:
MOLITE I POSTITE**

Draga djeco!

S korizmenim vremenom vi se približavate vremenu milosti. Vaše srce je kao uzorana zemlja i spremno je primiti plod koji će izrasti u dobro. Vi ste, dječice, slobodni izabrati dobro ili zlo. Zato vas pozivam: molite i postite. Posadite radost i plod radosti u vašim srcima će rasti za vaše dobro i drugi će ga vidjeti i primiti preko vašeg života. Odrecite se grijeha i odaberite život vječni. Ja sam s vama i zagovaram za vas pred mojim Sinom.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

(25. siječnja 2008.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar

Mir Medugorje d.o.o., „Glasnik mira“
Iz BiH u KM:
Unicredit Zagrebačka banka
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Zagrebačka banka, SWIFT: ZABA BA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14
Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22
IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 40 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

SMJELOST ZA ODLUČNI IS-KORAK STRAH KAO ŽIVOTNA BLOKADA

Ušli smo u korizmeno vrijeme ozbiljnosti i odluke. Četrdeset dana do Uskrša jest znakovito vrijeme, značenjem nabijeno vremensko razdoblje, još od davnih biblijskih dana. Četrdeset dana spremao se Mojsije da primi iz Božjih ruku ploče Zakona na Brdu, četrdeset godina - vrijeme u kome je nestao jedan i stasao drugi naraštaj - trajalo je izraelsko putovanje kroz pustinju. Četrdeset dana je znakovito i kod proroka Ilije koji se zapućuje na Horeb kako bi ondje imao životno iskustvo nazočnoga Gospodina, četrdeset dana je Gospodin boravio u pustinji, postio i molio.

fra Tomislav Pervan

Četrdeset dana važni su u životima tolikih svetaca. Četrdeset godina - vjerojatno se pod tim podrazumijeva svaki naraštaj Božjeg naroda - pa bismo mogli reći, i ovaj naš naraštaj. Hod kroz pustinju, hod pustinjom svijeta i života, ključna kršćanska slika - putujući Božji narod, s nadom u budućnost koju još ne posjeduemo, u vjeri i nadi je iščekujući.

Sve nas to negdje u dubinama duše dira, oslovljava jer je Biblija prvenstveno knjiga iskustva, hoda Boga s čovjekom i čovjeka sa svojim Bogom. Sveti Bernard je znao reći

otvarajući Bibliju: *A sada čitajmo iz Knjige iskustva!* I sve se dionice puta s Bogom ponavljaju i u našem životu. Sjetimo se kako Poslanica Hebrejima rabi sliku putujućega Božjeg naroda i primjenjuje je na nas. Poslanica rabi slike iz Staroga zavjeta, navodi Psalam 95., i veli kako su oni koji su četrdeset godina hodili pustinjom tvrdo vratilo i uporno Bogu protuslovlili. Pismo govori o njihovu neposluhu i nevjeri (Heb 3,17-19) te nam poručuje kako se moramo bojati da se slučajno kome od nas, dok još postoji obećanje unići u Gospodnji počinak, ne >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio Franjo Sušac

MOLITE I POSTITE
Poruka za sadašnji trenutak

KRUNICU KOJU JE BLAGOSLOVILA KRALJICA MIRA IVAN PAVAO II. ČUVAO JE DO KONCA SVOGA ŽIVOTA
fra Smiljan Kožul

KUŠNJA NAŠA SVAGDANJA
s. Dominika Anić

MORAMO BITI ZAHVALNI ŠTO GOSPA I DALJE DOLAZI
Mark Miravalle

GOSPA NAS VODI S TOLIKO LJUBAVI
Ivan Dragičević

Iz života Crkve **ODVAŽNOST ZA ISTINU**
fra Tomislav Pervan

» učini da je zakasnio (usp. Heb 4,1). Životna je tragedija naći se pred zatvorenim vratima, ne imati ključa u rukama, nemati nikoga da nam iznutra otvori. Čovjeka hvata izvana i iznutra panika, nervoza, strah da nije došao prekasno. Jer Poslanica poručuje još jasnije: "U počinak njegov, naime, ulazimo mi, koji smo postali vjernicima" (4,3). Nije dakle riječ o nekakvu beskrajnome putovanju kroz pustinju, očito je da ono ima svoj kraj, ulazak u zemlju, u 'počinak'.

Jedanaest dana naspram četrdeset godina u pustinji?

Sve to posve odgovara zreniku, načinu sagledavanja zbiljnosti već u Starom zavje-

brda Horeba te se zapute u zemlju što im je on sam obećaje, zemlju svojih praroditelja, da je zaposjednu. "Jedanaest dana hoda ima do Kadeš-Barnee" (1,2), veli pripovjedač na početku knjige. Jedva je mogao dulje trajati taj hod do Obećane zemlje, prijekim putem, do Negeba i Hebrona. Izvjestitelju treba samo jedna rečenica da opiše put uhoda "kroz svu onu veliku i strašnu pustinju" (1,19) koju su prokrstari-li. Mojsije ponavlja narodu riječi što mu ih je uputio sam Gospodin na Brdu, da uniđe i zaposjedne zemlju. Treba se odvažiti, krenuti, svim protivštinama usprkos.

Međutim, do toga odlučnoga koraka ne dolazi. Isprječuju se uhode koje ozlogla-

Mojsije uzima riječ, protuslovi im, govori o silnim Božjim djelima, o nakanama, o Gospodinovu putovanju s njima kroz sve dosadašnje događaje. Međutim, narod je otvrdnuo i premire u nevjeri rođenoj iz straha. Strah rađa malodušnost, sav narod premire od straha, klonula srčanost, i na kraju ne vjeruje više ni sebi ni drugima.

Kako na to Bog postupa? Šalje ih natrag u pustinju! Bog ostaje vjeran svojim obećanjima. Pavao će reći kako su *neopozovljivi darovi i poziv Božji* (usp. Rim 11, 29), Božja vjernost i obećanja ostaju neuzdrmljivi. Ali ih uskraćuje tome naraštaju. Taj mora umrijeti u pustinji dok ne stasa novi naraštaj koji će zauzeti zemlju (usp. 1,34-40). Dramatični su i slikoviti ti izvještaji iz Knjige života. Tih četrdeset godina, dakle, nisu putovanje koje bi imalo svoj cilj, nego to bijaše bezglavo lutanje pustinjom, pred granicom. Čekanje, iščekivanje dok grješnici ne izumru, dok njihova djeca ne stasaju, dok novi narod ne izraste.

Božje obećanje o Obećanoj zemlji dano je već Abrahamu. Dakle, stoljećima je ono živo, u svijesti i podsvijesti naroda. Narod je pošao iz Egipta s tom nakanom. Zaputio se. Na Horebu, Božjem brdu, Gospodin je s njime sklopio Savez i narod je postao povijesni subjekt. Otada se Izrael identificira kao narod, a odnosna je točka uvijek Bog i Zakon što im ga je dao, izabranje te prihvata Božje ruke i svečano obećanje na Sinaju. Nakon toga trebalo je samo učiniti odlučni, zadnji korak. Prijeći u Obećanu zemlju. Ali se ne odvažuju zbog straha koji blokira odluke. I ustuknuli su.

Čini se, tako redovito biva s Božjim obećanjima i u našim životima. Božja obećanja, njegove su riječi obećavajuće, zamamne, prihvatljive. Za njih ćemo reći kako su ona posve naravna, nešto po sebi razumljivo, shvatljivo. Treba se samo odvažiti, učiniti odlučni korak. Prijeći granicu. Prihvata riječi i po njima živjeti. Njih slijediti, za njima se zaputiti. Sve je tako blisko, nadohvat ruke. Srcem se prihvaća, ali onda dolazi razum (kao one uhode!). Razum izviđa, premjerava i odmjerava sve za i protiv, a iz njega se onda rađaju novi strahovi od naroda (gorostasi, Anakovi potomci!), utvrđeni gradovi, neosvojive utvrde. Uvijek negdje zaplotnjački vrebaju na čovjeka dvojba da Bog s nama ne misli dobro. Tu treba čvrsta vjera, povjerenje u Boga koji se dosada uvijek u nevolji pokazivao vjernim i moćnim. Čim se pak izgubi povjerenje, vjera, sve pada u vodu. Tu je

Božja obećanja, njegove su riječi obećavajuće, zamamne, prihvatljive. Za njih ćemo reći kako su ona posve naravna, nešto po sebi razumljivo, shvatljivo. Treba se samo odvažiti, učiniti odlučni korak. Prijeći granicu. Prihvata riječi i po njima živjeti. Njih slijediti, za njima se zaputiti. Sve je tako blisko, nadohvat ruke. Srcem se prihvaća, ali onda dolazi razum. Razum izviđa, premjerava i odmjerava sve za i protiv, a iz njega se onda rađaju novi strahovi od naroda (gorostasi, Anakovi potomci!), utvrđeni gradovi, neosvojive utvrde. Uvijek negdje zaplotnjački vrebaju na čovjeka dvojba da Bog s nama ne misli dobro. Tu treba čvrsta vjera, povjerenje u Boga koji se dosada uvijek u nevolji pokazivao vjernim i moćnim. Čim se pak izgubi povjerenje, vjera, sve pada u vodu. Tu je onda i Bog nemoćan. Što njemu preostaje? Početi s novim naraštajem. A naraštaj koji je zatajio, zakazao, njega čeka besciljno lutanje pustinjom i smrt u njoj, daleko od zemlje obećanja.

tu. Stari nam zavjet nudi i tumači smisao tih 40 godina - od samoga njihova početka. Bog to nije bio tako zacrtao. On je htio da Izraelci idu prećacem u Obećanu zemlju, ali je Izrael krivac što je morao toliko dugo tumarati, lutati strašnom bezvodnom pustinjom. Svemu je pak krivac izvješće onih uhoda. To je izvješće ključ za tumačenje i razumijevanje hoda kroz pustinju. Dvostrano se izvješćuje o događaju uhođenja Obećane zemlje. Najprije u Knjizi Brojeva (pogl. 13-14), a potom u Knjizi Ponovljenog zakona (pogl. 1.), gdje Mojsije ponovno u sažetku daje konačne upute svemu narodu, nadomak Obećane zemlje.

Vrijedi osvrnuti se na Ponovljeni zakon jer nam s nekoliko riječi podastire pravi tumač i smisao svega događanja. Bog naime zapovijeda Izraelcima da krenu s Božjega

šuju zemlju. Najprije ushit zbog plodova zemlje, bogatstva koje je u njoj, obećanja *meda i mlijeka* na sve strane. Donose sa sobom goleme grozdove kao dokaz kakvoće zemlje i tla. Međutim, preko noći se okreće stranica. Narod počinje mrmljati u svojim šatorima. Najednom ih uhvatio strah od izgleda, opisa, veličine i broja žitelja one zemlje, strah od utvrđenih gradova. Hvata ih panika i nespokoj. I naglavačke izokreću Božje riječi, u krivom svjetlu i smjeru tumače Božje nakane s njima. Potom trajni refren: *U zloj nas je namjeri izveo iz Egipta, u mržnji nas je Gospodin Bog izveo iz egipatske zemlje da nas preda u ruke Amorejaca, da nas posvema uništi. Kamo da idemo? Naša su braća ubila u nama srčanost kad rekoše: Narod je i veći i jači nego mi; gradovi su veliki, i zidine im sežu do nebesa* (usp.1,26-28).

onda i Bog nemoćan. Što njemu preostaje? Početi s novim naraštajem. A naraštaj koji je zatajio, zakazao, njega čeka besciljno lutanje pustinjom i smrt u njoj, daleko od zemlje obećanja.

Jesi li ti onaj koji ima doći?

Usporedno izvješće iz Knjige brojeva (pogl.13-14) sadrži sve gornje bitne sastavnice, ali i mnoštvo drugih sitnih pojedinsti zato što se tijekom naraštaja - sve do zapisivanja svetih tekstova - sve prenosilo iz naraštaja u naraštaj. Nisu imali mogućnost imati svoju Bibliju kao mi danas. Živjeli su od usmene predaje koju su na sebe primjenjivali te dodavali nove elemente. I trajno

su opetovana dva elementa. Ozloglašavanje Obećane zemlje! Taj se grijeh stalno ponavlja. Uhode vele kako je to 'zemlja što proždire svoje pučanstvo' (13,32). Dakle, ne samo da se dovodi u krivo svjetlo Bog koji daje dar, nego se i sami dar prikazuje u ružnim slikama. Proglasivši nekoga zlim i zlonamjernim, sve se njegovo nutarnjom logikom naopako izokreće.

S druge pak strane, smrt u pustinji nije nekakva izvana nametnuta kazna, nego je samo ispunjenje podsvjesne želje: Radije umrijeti u pustinji, nego se izlagati nepotrebnom riziku i opasnostima. Radije robovati u Egiptu, nego se odvažiti prema slobodi. U svakoj nevjeri imamo i pritajenu želju

za smrću i samouništenjem. Sami su vikali Mojsiju i Aronu: "Kamo sreće da smo pomrli u zemlji egipatskoj! Ili da smo pomrli u ovoj pustinji! Zašto nas Bog vodi u tu zemlju...?" (14,2). Što su htjeli, to su i dobili: "Tako ja živ, objavljuje Gospodin Bog, čime ste mi uši napunili, tako ću vam i učiniti: U ovoj pustinji popadat će vaša mrtva tijela!" (14,28). Nakon četrdeset godina taj lutajući Božji narod prijeći će Jordan, zaposjesti zemlju. Novi će naraštaj slaviti novu Pashu, unići u zemlju obećanja.

I mi smo često u svojim dvojbama, sumnjama spram Božjih nakana. Onaj je bogati mladić došao Isusu i htio život vječni. Isus mu daje jasan savjet: Ostaviti sve, razdati sve siromasima, i onda njega slijediti. Učiniti odlučan korak. Ali nije mogao. Petar je htio po vodi Gospodinu. Iskoračio je iz lađe i hodao vodom. Pravo pravcato čudo! Ali kad je vidio silinu valova, kad je izgubio iz vidnoga polja Isusa, prepao se, počeo tonuti i vikati: "Spasavaj, Gospodine!" Odgovor Gospodinov znamo iz Evanđelja. Treba se odvažiti na iskorak. Isus traži sve ili ništa. Upravo kao i život. Egzistencijalna odluka se traži i od nas.

Ako je Gospodin Pravi, a povijest i iskustvo su nebrojeno puta pokazali da je on Pravi, koji je došao, koji ima doći, što nas onda prijeći, učiniti onaj odvažni iskorak iz svoje lažne pustinjske sigurnosti? Ionaako ćemo u njoj umrijeti, neki i u oazama svoga obilja, a mnogi tavoreći dane u besciljnom lutanju. Zašto uvijek hodati graničnim područjem, a zemlja obećanja na dohvat?

Četrdeset dana od Čiste srijede do Uskrsa dani su obraćenja, iskoraka iz staroga u novo. Odgovaraju 40 godina izraelskoga pustinjskog putovanja. Kršteni smo! Davno smo izišli iz Faraonova ropstva. Međutim, jesmo li učinili onaj zadnji odlučni korak, is-korak prema Gospodinu? Svatko od nas ima svojih pritajenih uhoda, špijuna koji sve okreću, izvrću, poput popularnih *spin-doktora* okrećući pilu naopako, ozloglašavajući sve Božje i Isusovo, devalvirajući svaku vrijednost. Znamo pak da jedino Isusove riječi ne trpe niti su pretrpjele nikakvu inflaciju ni devalvaciju već punih dvije tisuće godina.

Daruje nam se ovih četrdeset dana kako bismo postali novi i preporodili se. Postali nova generacija koja s novim Jozuom - Isusom (na hebrejskom je obojici ime identično!) ulazi u zemlju obećanja, novih, uskrslih, preporođenih ljudi.

Satelitska slika jordanske pustinje u kojoj je Isus proveo 40 dana

MOLITE I POSTITE

Isus Krist je naš prvi uzor, primjer i učitelj duhovnog života. On se prije svoga javnog nastupa povukao u pustinju 40 dana gdje je postio, molio i spremao se za svoj javni nastup. Mojsije je na Sinaju proveo isto toliko dana kao i Ilija na Horebu. Nakon uskrsnuća, Isus se 40 dana ukazivao apostolima, a potom je uzašao na nebo. Broj 40 je biblijski broj koji označava puninu vremena, savršenstvo, postizanje cilja, a to je Kraljevstvo Božje. Vrijeme korizme od 40 dana koje je pred nama potiče nas da donesemo odluku da ćemo činiti više *dobrih djela*, da ćemo praštati, biti *strpljivi*, više ljubiti Boga i ljude koje svaki dan susrećemo ili s kojima živimo.

Mi u tišini i samoći bolje čujemo Božji glas jer onda nismo opterećeni nikakvim vanjskim uznemiravanjem. Otići u pustinju, povući se, pa ako treba i na duže vrijeme, ne smije za nas biti opravdanje za bijeg od ljudi, obveza ili posla, nego povlašteno vrijeme u kojem ćemo se obnoviti u Božjoj blizini kako bismo mogli lakše živjeti među ljudima i svjedočiti im Radosnu vijest. Isus je gospodar našeg života i našeg srca. On može učiniti ono što mi ne možemo i za što nemamo snage. «Kao nekoć u proroka, Isusov se poziv na obraćenje i pokoru ne odnosi prvenstveno na vanjska djela, na 'kostrijet i pepeo', postove i mrtvljenja, već na obraćenje srca, na unutarnju pokoru. Pokornička djela ostaju bez nje neplodna i lažna; unutarnje obraćenje, naprotiv, teži da izrazi taj stav vidljivim znakovima, kretanjima i djelima pokore» (KKC 1430).

U posljednjoj poruci Gospa nas potiče da pripremimo svoje srce u korizmenom vremenu koje je tu pred vratima, a koje je ujedno i vrijeme milosti. Poziva nas na post i molitvu, a tu su uključena i djela pokore koja su uvijek bila glavna obilježja korizme. U Starom zavjetu pokora se više svodila na izvanjske znakove, a nekako je tako i danas kad se vjernici u korizmi odriču hrane, pića, slatkiša, cigareta, a manje se odriču psovanja, ogovaranja ili drugih grijeha. Kršćanski post i molitva su temelji zajedništva, jer čitava Crkva je pozvana na post, pokoru i molitvu, osobito u vremenu došašća i korizme. Odricanje od materijalnih stvari samo je jedan od načina pokore za osobne grijeha. To je dokaz da smo spremni odreći se nečega i podijeliti ga s onima koji žive u neimaštini i bijedi. U našoj pripremi ne smijemo ostati na izvanjskim znakovima. U Starom zavjetu proroci su to jasno uvidjeli i opominjali su narod da je jedina istinska promjena ona koja se dogodi u čovjekovu

srcu. Promijenimo li srce, promijenjen je cijeli čovjek. Tu promjenu može u nama ostvariti samo Bog. Bog koji je sama ljubav poziva nas na ljubav i praštanje.

Pokorom do radosnog srca

Već ovdje na zemlji možemo kušati pravu radost srca ako živimo po Božjim zapovijedima, a potpunu ćemo radost dostići u vječnosti, kada će Bog obrisati suzu sa svakog lica. Tada «smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe» (Otkr 21, 4). U poruci od 25. travnja 1989. Gospa nas poziva na potpuno predanje Bogu jer samo tako ćemo imati radost u

srcu. Radosno srce je samo ono srce koje gori ljubavlju. Ljubav je život, kreativnost, bogatstvo osoba i susreta. Iz Božje ljubavi učimo kako ljubiti bližnje: «Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav... Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova u nama savršena» (1 Iv 4,7-8.12). «Tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu» (1 Iv 4,16).

U poruci koju nam je uputila 20. rujna 1984. Gospa nas poziva da započnemo postiti srcem. Postiti srcem znači postiti cijelim bićem. To znači ostaviti sve sporedno i sta-

viti Boga na prvo mjesto. To možemo nazvati početkom obraćenja. Obraćanjem srca i unutarnjom pokorom trebaju biti prožeta sva naša djela, kako bismo vidljivim odricanjem od nečeg konkretnog ostalim ljudima bili svjetlo i primjer. Ne moramo se odricati samo hrane ili pića već se postiti može i od onoga do čega nam je najviše stalo. Na primjer, korisno bi bilo u ovoj korizmi, osobito za mlade, postiti od prevelikog gledanja televizije ili interneta, pretjerane upotrebe mobitela, izlaska u disko ili nečega drugoga što oduzima vrijeme. Tako dobiveno vrijeme bi trebalo iskoristiti za obnovu duše i tijela. Ako se posti i moli bez unutarnje preobrazbe i obraćenja, lako se dolazi do negativnog konteksta molitve i pokore, kojima je cilj pokazati se ljudima, na što upozorava i Isus (usp. Mt 6,5). Svijetli primjer konkretnog življene korizme jest shvaćanje kako ona ne traje samo 40 dana već se proteže na cijelu godinu.

Odrecite se grijeha

Bog nas je stvorio slobodne i pozvani smo svaki dan donositi odluke. Možemo birati dobro ili zlo. *Kraljica Mira* nas ponovno poziva da se odrekemo grijeha i odaberemo život vječni. To je jedini i pravi izbor. Kad čovjek odluči staviti Boga na prvo mjesto u životu, grijeh gubi svoju snagu. Budući da je grijeh najveći čovjekov neprijatelj, treba mu se suprotstaviti u korijenu. Svaki put kad se odlučimo za dobro mi se svrstavamo na stranu Božjih sinova i kćeri i naš se život ispunja radošću. Mi živimo punim životom. Život u grijehu je preživljavanje i patnja, a život u Bogu donosi radost i mir. Bog se odnosi prema našoj grješnosti kao roditelji prema svojoj djeci kad nešto pogriješe. Bog nam prašta, ali prije traži kajanje i obećanje da ćemo živjeti po zapovijedima. Spasenje dolazi po radikalnom obraćenju i obraćanju Bogu gdje se čovjek potpuno odriče svojih grijeha i bezuvjetno prihvaća Boga za svoga Kralja i Gospodina.

Marija Majka Crkve i majka naša zagovara nas pred svojim Sinom. Svoju zagovorničku i posredničku ulogu započela je već za ovozemnog života - na svadbi u Kani Galilejskoj - i nastavlja je i dan-danas proslavljena u nebu. Gospa nam svojim dolaskom ovdje u Međugorju želi pomoći da se snažnije sjedinimo sa svojim Spasiteljem i Otkupiteljem. Ako odgovorimo pozivu *Kraljice Mira* i pripremimo se postom i molitvom za susret s Isusom, moći ćemo čista srca i radosne duše sudjelovati na uskršnom slavlju.

Snimio: Tvrtko Bojić

KAKO DOŽIVLJAVAM MEĐUGORJE

mons. Eduard Peričić

Mons. Eduard Peričić, svećenik Zadarske nadbiskupije i profesor, već godinama redovito svakog drugog u mjesecu dolazi u Međugorje. Plod njegovih hodočašća i istraživanja međugorskog duhovnog fenomena jest nekoliko do danas objavljenih knjiga. Njegovo lirsko razmišljanje dio je nove knjige koju priprema.

Sve je započelo u večernjim satima 24. lipnja 1981. Četiri djevojčice i dva dječaka vidješe prekrasnu Prikazu s Djetetom na rukama.

Bili su to Ivanka Ivanković i Mirjana Dragičević, zatim Vicka Ivanković, Milka Pavlović, Ivan Dragičević i Ivan Pavlović.

Sutradan, 25. lipnja, u isto vrijeme - oko 18 sati - na isto mjesto, u Podbrdo pokraj Bijakovića dođoše Ivanka, Mirjana, Ivan Dragičević i Vicka.

I najednom je bljesnulo svjetlo. Djeca su ugledala neopisivo lijepu Prikazu - Gospu - ali bez Djeteta na rukama.

Vicka je potrčala u Bijakoviće i dovela Milkinu sestru Mariju i malog Jakova Čolu. Nisu bili jučerašnji Milka i Ivan Ivanković.

Sretni vidioci Ivanka, Mirjana, Ivan, Vicka, Marija i Jakov bit će od tog, drugog dana, Gospini *anđeli*,

Njima će se Gospa ukazivati, preko njih će govoriti i župi Međugorje i čitavomu

svijetu. Pozivati na mir i obraćenje, jačanje vjere kroz molitvu i post.

Vijest će se munjevitom brzinom raširiti po svem onom kraju. Petog dana bit će na mjestu ukazanja oko petnaest tisuća po-božnih i znatiželjnih.

Unatoč protivljenjima komunističkih vlasti, zabrani dolaska na mjesto ukazanja, unatoč prijetnjama i zastrašivanjima i zaptvaranju župnika koji na samom početku nije vjerovao da se ukazuje Gospa, mnoštvo hodočasnika raste iz dana u dan: iz bliže i dalje okolice, iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske i Slovenije; stadoše pristizati Talijani, Nijemci i drugi Europljani, zatim oni iz Amerike Sjeverne i Južne, iz Afrike, Azije, Australije.

Dolaze ljudi svih uzrasta i staleža, muškarci i žene, siromašni i bogati, svećenici, biskupi, nadbiskupi, kardinali.

Međugorje postaje novi duhovni centar svijeta, kako ga je okarakterizirao papa

Ivan Pavao II. Duhovno okupljalište kojemu se posvećuje najveća pozornost po odluci Biskupske konferencije tadašnje Jugoslavije i jasnom stavu pročelnika Kongregacije za nauk vjere kardinala Jozefa Ratzingera, današnjeg pape Benedikta XVI.

Mjesni ordinarij u početku brani istinoljubivost djece vidjelaca, kasnije i on i njegov nasljednik ne prihvaćaju istinitost ukazanja. No ne zabranjuju okupljanje vjernika, niti da im se pružaju sakramenti.

Svojim konačnim pravorijekom Crkva još ne nastupa. Ukazanja još traju i dok je tako Crkva kao Majka i Učiteljica sve pomno prati.

Ne žuri.

A vjernici dolaze i dolaze već punih 27 ljeta.

Ja pak ne mogu o međugorskoj stvarnosti ne misliti.

Tamo su moje misli danju i noću.

Čitam, sakupljam, prevodim s drugih jezika predivna svjedočanstva:

U Međugorju je preko Gospe na djelu Bog.

Ja se držim samo Isusovog kriterija:

Stablo se po plodovima poznaje.

A plodovi su: doživljeni susreti s Bogom, Euharistijskim Isusom, s Gospom.

I svi se vraćaju sa željom za ponovnim dolaskom.

I s odlukom:

Slijedeći Gospine poruke graditi bolji svijet na evanđeoskim zasadama.

PRAVA, ISTINSKA POBOŽNOST

Isus Krist, naš Spasitelj, pravi Bog i pravi čovjek, treba biti vrhovni cilj svih naših pobožnosti, inače bi one bile krive i lažne.

Isus Krist je alfa i omega, početak i svršetak svih stvari.

Mi se trudimo, kako kaže Apostol, jedino oko toga da svakoga čovjeka učinimo savršenim u Isusu Kristu,

jer jedino u njemu stanuje sva punina Božanstva i sve ostale punine milosti, kreposti i savršenosti;

jer smo jedino u njemu bili blagoslovljeni svakim blagoslovom u Duhu;

jer je on naš jedini Učitelj koji nas treba učiti,

naš jedini Gospodar o komu imamo ovisiti,

naša jedina Glava s kojom moramo biti sjedinjeni,

naš jedini uzor kojemu se trebamo upriličiti,

naš jedini liječnik koji će nas izliječiti,

naš jedni pastir koji će nas hraniti,

naš jedini put koji nas treba voditi,

naša jedina istina u koju moramo vjerovati,

naš jedini život koji nas treba oživljavati,

i u svim stvarima naše jedino sve koje nam ima biti dosta.

Nijedno drugo ime pod nebom nije nam dano,

u kome bismo se mogli spasiti, osim imena Isusova.

Bog nam nije stavio drugog temelja našega spasa, naše savršenosti i naše slave, nego samo Isusa Krista.

Svaka zgrada koja nije postavljena na taj stanac kamen

utemeljena je na živom pijesku, i sigurno će se urušiti prije ili kasnije.

Svaki vjernik koji nije s Isusom sjedinjen, kao trsova mladica s panjem, otpast će, osušit će se i ne će biti ni za što nego da se bací u oganj da izgori.

Ako smo u Isusu Kristu i Krist u nama, ne treba nam se bojati osude.

Ni anđeli s neba, ni ljudi na zemlji, ni đavli pakleni

ni ikoje drugo stvorenje ne može nam nauditi,

jer nas ne može rastaviti od ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu.

Po Isusu, s Isusom i u Isusu možemo sve: povratiti svu čast i slavu Ocu, u jedinstvu Duha Svetoga, a mi postati savršeni i našem bližnjemu biti

miomiris vječnoga života.

Sv. Ljudevit-Marija Grignon de Montfort,

Rasprava o pravoj pobožnosti prema svetoj Djevici Mariji

KUŠNJA NAŠA SVAGDANJA

s. Dominika Anić

Kad čujemo riječ kušnja u nama se odmah stvori neugodno raspoloženje, negodovanje pa i strah. Pred mogućnošću kušnje u našem konkretnom životu mi odmah, i nesvjesno, zauzimamo obrambeni stav kao da bi to bilo nešto nepoželjno i nedobrodošlo u naš život. No ipak, koliko god zazirali od kušnji, koliko god ih pokušavali izbjeći ili previdjeti, koliko god ih ignorirali ili ih se bojali, one su tu. U svakom ljudskom životu, kao redovite pratiteljice, one nam neizostavno i stalno dolaze u susret.

I ove godine našli smo se u povlaštenom liturgijskom vremenu koje nazivamo *korizmom*. Pri tome mislimo na vrijeme od četrdeset dana, što i kaže njezina latinska riječ, od Čiste srijede (Pepelnice) do Uskrsa. Vrijeme je to u kojem smo pozvani da se intenzivnije susrećemo sami sa sobom, s bližnjima i s Bogom, razmatrajući tajnu ljubavi u kojoj nam se Bog približio po mucu, smrti i uskrsnuću svoga Sina.

Pustinja - iskustvo samoće i kušnje

Na početku korizmenog vremena riječ Božja nam donosi zgodu o Isusovom boravku u pustinji i kušnjama s kojima se susreo i koje je nadvladao. Duh ga je odveo u pustinju gdje je četrdeset dana molio i postio pripremajući se za poslanje propovijedanja i svjedočenja Božje blizine čovjeku. Ovaj izvještaj o Isusovom boravku u pustinji i iskušenjima kroz koja je prošao otkrivaju nam program njegova života. On se nikada nije uklanjao životu, nikada nije išao linijom manjega otpora, nikada izmakao susretu ma kako neugodan i težak bio, pa ni susretu sa samim Napasnikom koji mu dolazi u namjeri da ga kuša. Isus ostaje dosljedan svomu poslanju ne bojeći se niti podilazeći, ne pretvarajući se, nego izlažući se u jasnoći stavova i opredjeljenja.

Više je nego zanimljivo da se Isusova kušnja događa u pustinji, daleko od ljudi i svjedoka, događa se u samoći i tišini. Pustinja je mjesto koje izaziva strah, jezu, osjećaj napuštenosti, ostavljenosti, ali i čovjeku pruža mogućnost susreta s Bogom i sa samim sobom, susreta sa svojim sjenama i dobrim stranama. Pustinja je mjesto izloženosti svemu onomu što drijema u nama a nije ga moguće previdjeti niti ignorirati.

Snimio Franjo Sušac

Kad se nađemo sami, sustižu nas sve naše skrivene misli, svi osjećaji kojih se stidimo ili od kojih umičemo. Na vidjelo počnu izlaziti naše zavisti, sitne laži, naša idealna slika počinje pokazivati svoje napukline i mi se zastidimo pred sobom. Uvidimo kako smo samo slabi ljudi podložni svim iskušenjima koja vrebaju na nas i čekaju naš pristanak. Svaki čovjek stoga treba računati i na tu dionicu životnoga puta - puta kroz pustinju. Ali također treba računati da taj put u sebi krije mnoge izazove od kojih je nezaobilazna i kušnja.

Kušnja kao prilika

Svaka kušnja koja nas snađe u životu ujedno je i prilika za opredjeljenje i odabir onoga što je dobro. To nikada nije lagano. Ni Isusu nije bilo. Znamo da se on pripremao kroz molitvu i post. Susret s kušnjom nikada nije bezazlen. Kušnja nam dolazi zavijena u najljepše ruho, ponekad prikazana i kao potreba kojoj ne možemo odoljeti. Ono što kušnja nudi nikada ne zastrašuje, već privlači. Svaka napast počinje zamkom i ponudom za lakšim životom. Kao i Isusu, i nama Napasnik sugerira da svoj život uzmemo u svoje ruke, da imamo pravo na svoje užitke, uspjeh, čast i vlast. I da u tome nema ništa loše. Time razvijamo svoju osobnost i unaprjeđujemo društvo. Zamka se krije u zanemarivanju duhovne

Jedini moj pravi uspjeh jest u tome koliko sam izvršila volju onoga koji me je pozvao u život.

I to u odnosu prema Njemu, sebi i drugima. A to nikako ne ovisi o vanjskim okolnostima, naklonosti ljudi, izvanjskoj slavi koja je ionako kratkoga daha, niti o uspjehu koji je prolazan i nestalan. Ako nastojim u svom svagdanjem životu biti svjesna da moja vrijednost proistječe iz toga što sam dijete Božje a ne iz uspjeha, onda ću moći sve svoje zadaće i poslanje obavljati bez grča i računice, pouzdavajući se uvijek u snagu koja dolazi od Boga, a ne od ljudske mišice.

stvarnosti, u zaboravu da mi ne možemo biti apsolutni gospodari svoga života jer nismo sami sebe dozvali u život. Netko daleko veći i mudriji nas je stvorio i dao nam da živimo. Taj zaborav je poguban i u našem mentalitetu i vremenu velikih tehničkih dostignuća kad čovjek lako zaboravi da je samo prah i da se u prah vraća. I kao takav da je ograničen i potreban Božje blizine i pratnje koja njegovu ljudskom hodu daje smisao i sigurnost kroz pustinju.

Kušnje u svakidašnjici

Nekada nam je lako izboriti se protiv nekih velikih kušnji koje nam se nametnu, ali protiv onih malih, svakidašnjih tako je teško. Na primjer, kad nam dan započne u opterećenju koliko ćemo danas stići uraditi, zaraditi, napraviti, steći. Koliko tjeskobe zbog uzalud potrošenog vremena u kojem smo mogli još toliko toga učiniti ili priskrbiti. Svakodnevno smo suočeni s vratolomnim trčanjem za kruhom i ruhom iako znamo da se «ne živi samo o kruhu». Isus nam je to jasno rekao.

Napast i jest u tome da nam kušnja uvijek nudi kao vrijedniju našu nižu stranu, niže vrijednosti, njih stavlja na prvo mjesto. Zato nam se dogodi da tako lako kažemo kako od posla i obveza ništa ne stignemo, ni prošetati sa svojim bračnim drugom ili s djecom se poigrati, a o molitvi i susretu s Bogom da i ne govorimo. Nedjeljom smo premoreni da bismo još mogli i u crkvu ići... To je kušnja samodovoljnosti i lažne sigurnosti kako smo sami svoji gospodari i da nam ni Bog ne treba jer smo i bez njega savršeno organizirali svoj život. Ako nešto pođe po zlu, onda se sjetimo da bi možda i Bog tu mogao što god pomoći...

Druga kušnja kojoj smo svakodnevno izloženi jest da svoj život vrjednujemo prema onomu koliko smo uspjeha postigli u društvu, dokle smo s karijerom dogurali, kakvu dužnost obnašamo, što ljudi o nama misle i govore. Time upadamo u napast da sebe i svoju sreću izručimo drugima da nas određuju ili čine sretnima ili nesretnima. Zaboravljamo da nama vrijednost daje jedino Bog koji nam je povjerio život kao dar i obvezu.

Jedini moj pravi uspjeh jest u tome koliko sam izvršila volju onoga koji me je pozvao u život. I to u odnosu prema Njemu, sebi i drugima. A to nikako ne ovisi o vanjskim okolnostima, naklonosti ljudi, izvanjskoj slavi koja je ionako kratkoga daha, niti o uspjehu koji je prolazan i nestalan. Ako

nastojim u svom svakidašnjem životu biti svjesna da moja vrijednost proistječe iz toga što sam dijete Božje, a ne iz uspjeha, onda ću moći sve svoje zadaće i poslanje obavljati bez grča i računice, pouzdavajući se uvijek u snagu koja dolazi od Boga, a ne od ljudske mišice. Naravno, učinkovitost i uspjeh nisu isto. Čovjek treba raditi učinkovito, s unutarnjim motivom dobra bližnjih, a ne za vanjski uspjeh.

Još jedna opasna kušnja koja na nas svakodnevno vrebava jest potreba da vladamo nad drugima, da budemo po mogućnosti uvijek gore, prvi, nepogriješivi i najbolji. Da nam se neprestano drugi dive, da nas hvale i uzdižu, da se klanjaju našoj pameti i sposobnosti, našoj snalažljivosti i spretnosti. To je „đavolski program“ s ljudskim životima.

Isus nam nudi potpuno drugačiji program - služenje. Služenje u svemu što radili i kakvu god dužnost obnašali. Najveći doseg ljudskosti krije se upravo u poniznom služenju.

Korizma je spasonosno vrijeme da u sebi prepoznamo svoje sklonosti, da se uz Božju pomoć suočimo i suprotstavimo kušnjama koje susrećemo u svojoj svakidašnjici. I da ne budemo kukavice, već da se izložimo životu sa svim njegovim olujama, kao što se stablo izlaže vjetru ali ne prestaje rasti i korijenje puštati u dubinu.

Kušnji izložena

Poučio si me da poteškoće moje svakodnevne
Klicu nade i dobrote u sitnom sjemenu strpljivosti kriju
I da progonstvo ovo što sam ga sama sebi zadala
Tek pustinja je susretima otvorena,
Pitanjima obremenjena
Vjetrometini kušnje izložena

S čežnjom u očima koje je vjetar pustinjski
Zameo prahom neuspjeha pa i besmisla
I koje čistoću pogleda sanjaju
Pogleda nezamućena, neopterećena,
neucijenjena i vedra

Kad volja dobra zastane zaboravljena, zanemarena
Negdje na rubovima srca
Što ljudsku utjehu traže
Raspeta između oholosti i malodušja
Sluteći uzaludnost svojih nastojanja
Odnedud kao svečana glazba neka
Jobovske riječi zazvuče jasno
Da «borba je život čovjekov na zemlji»

Srce se na trenutak trgne i shvati
Kako kušnje nisu odlučujuće
Nego da je to uvijek novo opredjeljenje
Pristanak na odreknuće i odluka za slobodu

GOSPA NAS VODI S TOLIKO LJUBAVI (2.)

Priradio Krešo Šego

U prošlom broju objavili smo prvi dio razgovora s vidiocem Ivanom Dragičevićem, snimljen početkom prosinca prošle godine za slušatelje Radiopostaje "Mir" Međugorje i čitatelje Glasnika mira. Ivan sa svojom obitelji dio godine živi u Bostonu u Sjedinjenim Američkim Državama, a dio u Bijakovićima, svom rodnom selu. U ovom broju objavljujemo drugi dio svjedočenja o ukazanjima Kraljice Mira.

Duboko smo u dvadeset sedmoj godini ukazanja. Gospa svakodnevno poziva i upućuje svoju poruku. Čini li Vam se da se te poruke čuju i žive? Sudeći po onomu što vidimo u župi Međugorje - brojni hodočasnici, tolike ispovijedi, sv. pričesti, svećenici iz cijeloga svijeta - čini se da se čuju.

Može se reći da se poruke žive. Vidim to po našoj župi, premda bi baš u njoj to trebalo biti snažnije, ali i u svijetu. Ako iz neke zemlje hodočasnici ne dolaze u velikom broju, kao što je sada slučaj sa Sjedinjenim Američkim Državama, ne znači da ljudi ne žive poruke. U toj zemlji živim dio godine i mogu kazati da ljudi stvarno mole, sastaju se na molitvenim susretima, idu u crkvu, mole u svagdašnjem životu. Također djeluju skupine mladih, mnogi svećenici koji hodočaste u Međugorje u svojim župama stvaraju molitvene grupe, razmatraju poruku, slave sv. Misu na susretima, mole kronicu. Ipak, treba više moliti i poruku dublje živjeti.

Vidioci imaju priliku susresti odgovorne ljude u Crkvi, biskupe, nadbiskupe, ugledne profesore teologije... Kako oni reagiraju na riječi poruke i pozele li se i sami u to posvjedočiti na mjestu gdje je sve počelo?

Moje je iskustvo uistinu lijepo, a ti su ljudi itekako zainteresirani za ono što se ovdje događa i za Gospine poruke. Premda su čuli za poruke, žele saznati puno više pa se nakon toga odlučuju doći ovamo gdje je sve počelo. Svaki od njih doživljava duhovnu obnovu, kući se vraća drukčiji. Nakon iskustva u našoj župi postaju svjedoci i znak drugima oko sebe.

Vratimo se na početke, u 1981. Jakov je tada bio desetogodišnje dijete, a Vi i vidjelice na pragu mladenaštva. Jeste li tada, kad je sve počelo, ikada pomišljali da bi ovo mjesto moglo postati svjetskim mjestom molitve, što danas jest?

Nikada to nisam mogao pomisliti, nešto takvo mi ni u snu nije padalo na pamet. Dok sam bio dijete nisam znao ni za Lourdes ni za Fatimu, nisam imao ni neku posebnu pobožnost prema Gospi. Kad su ukazanja počela ja sam mislio da je to samo za mene. Kad sam vidio da ljudi dolaze, iz naših mjesta, iz Italije, pitao sam se zašto ti ljudi dolaze. Ja nisam znao za hodočasnicička mjesta, da nešto takvo uopće postoji. Ovo što se danas događa s Međugorjem, koje je po broju hodočasnika nadraslo puno poznatija hodočasnicička mjesta, nitko nije mogao planirati, o nečem takvom nisam mogao ni sanjati.

Još jedno pitanje vezano za početak ukazanja. Naime, čitamo li povijest Lourdesa, Fatime i drugih, manje poznatih Gospinih mjesta, svugdje vidimo čudnu reakciju vlasti - crkvene i državne. Svugdje su vidioci i njihovi roditelji te oni koji prihvaćaju njihove tvrdnje istinitima, doživljavali progone, ismijavanja, prijatnje. Tako je bilo i s vama. To što se događalo u Međugorju možda bi se na neki način dalo i shvatiti jer je vladao komunizam izgrađivan na ateizmu, ali se isto događalo u Francuskoj, Portugalu, Njemačkoj?

Svakako bi to trebalo pitati vlasti, jer ja također takve reakcije ne shvaćam. Mogu govoriti samo o svojim iskustvima. U našim selima bila je straža dvadeset i četiri sata dnevno da se ne bi išlo na Brdo ukazanja ili Križevac, mi vidioci molili smo na

skrovitim mjestima, u brdu gdje je danas Plavi križ, u polju... Ljudi s kojima smo molili bili su nam glavni štiti od policije i vlasti. Ta vlast je željela podmititi naše roditelje, da ne pričamo više o tome, nudili su ovo i ono samo da prestanemo. Dalje, odvodili su ljude iz našega sela na ispitivanje, i to je nama vidiocima bilo jako teško. No, uvijek smo govorili da će ih Gospa zaštititi, ona je s njima, ništa im se ne će dogoditi. Gospa je najbolje znala što ljudi rade i što će s njima biti i svaki smo dan molili za njih, da ih Gospa čuva, da ne završe najgore.

Vidioci se ničega nisu plašili?

Ja se tada nisam plašio, bio sam spreman život dati. Prvi dan bilo nam je teško, ali kad smo s njom drugi i treći dan počeli razgovarati, otada se ničega nisam bojao.

Danas se uglavnom govori o porukama, ljudi koji ih prihvaćaju nastoje živjeti po njima. Ljudi dolaze moliti, ali ipak ima i radoznalosti. Radoznalost se odnosi na tajne koje ste primili i znak koji je Gospa obećala ostaviti na Brdu ukazanja. Što je s time?

Marija, Vicka i ja još imamo svakodnevna ukazanja i mi imamo po devet tajni, a Ivanka, Mirjana i Jakov po deset. Sedma tajna, koja nije bila dobra za svijet, ublažena je našim molitvama. O tajnama ne možemo govoriti dok ne dođe vrijeme za to, a znak je također tajna. O tajnama ćemo govoriti kada dođe vrijeme za to, kad nam bude rečeno da ih kažemo.

Znaju li vidioci kakav će biti znak?

Ja znam, vidio sam ga, i bit će na Brdu ukazanja.

Kraljica Mira u porukama često kaže da je vrijeme u kojemu se ona ukazuje milosno vrijeme. Kako živjeti to milosno vrijeme, pogotovo što je pred nama Božić?

I prije dva dana Gospa je rekla: *Draga djevo, u ovo milosno vrijeme obnovite obiteljsku molitvu, molite u obitelji, molite pred jaslucima da se Isus ponovo rodi u vašim srcima, da se mali Isus rodi.* Ovo je vrijeme u kojemu moramo obnavljati svoje molitve, blagdan Božića živjeti u zajedništvu. Obitelj treba skupa ići na ispovijed, na sv. Misu, moliti i moliti skupa i ispunjavati ono čemu nas Crkva uči, i na taj način živjeti Gospine poruke.

Netko je primijetio da za vrijeme ukazanja uvijek preporučite nazočne i da na kraju, kada govorite o Gospinim riječima, uvijek kažete da Gospa odlazi radosna. Što je čini radosnom?

Kad majka vidi svoju djecu kako mole u sabranosti, što je više može radovati? U svim ovim godinama kako mi se Gospa ukazuje na svakom ukazanju njezine su oči ispunjene suzama radosnicama. To su uistinu radosne suze, jer majka voli svoju djecu, majka ljubi svoju djecu. Gospa u jednoj poruci kaže: *Draga djeco, kada biste znali koliko vas volim mogli biste plakati od radosti.* To je ljubav majke, radost majke.

Isto tako, ima ukazanja kada vidjelica ili vidjelac kaže da je Gospa imala suze žalosnice. Što žalosti Gospu?

Ukratko: grijeh. Pobačaj, razvodi brakova, ratovi... Gospa istinski suosjeća i želi nam se približiti svojim majčinskim osjećajima. Nije to žalost koju mi poznajemo, nije to naš ljudski plač. Na Gospi se vidi kad je žalosna.

Molim Vas ispričajte nam jedno svoje ukazanje, kako se pripremate, što molite, kako Gospa dolazi, koliko ukazanje traje?

Moj cijeli dan, dvadeset četiri sata, u znaku je ukazanja. Kad jedno ukazanje završi, počinje moja priprema za sljedeće, cijeli se dan pitam hoće li Gospa biti zadovoljna. Za ukazanje se počinjem pripremati u pet sati molitvom krunice. Kako vrijeme prolazi, u svome srcu sve više osjećam Gospinu blizinu, ne vidim je ali osjećam njezinu blizinu. Trenutak kad kleknem i kad više ne čujete moj glas, to je trenutak kada Gospa dolazi. Prvi znak njezina dolaska jest svjetlost, ne svjetlost koju mi vidimo na zemlji. To je svjetlost raja, dio raja dolazi na zemlju. Iza te svjetlosti dolazi Gospa i ja tada ne vidim ni-

šta oko sebe, samo vidim Gospu. Ne osjećam ni prostor ni vrijeme. Kada Gospa dođe uvijek nas pozdravlja svojim pozdravom: *Hvaljen Isus, draga djeco moja.* Nakon toga Gospa moli nad nazočnima, nad bolesnima, blagoslivlja ono što ljudi donesu za blagoslov, a nakon toga preporučim one koji su nazočni, njihove obitelji i one koji su mi posebno preporučeni za molitvu, prenesem to Gospi. Gospa ponekad moli za mir u svijetu, dadne poruku za one koji su nazočni za ukazanja. Na ukazanju nije samo da Gospa meni govori, to je razgovor između Gospe i mene, dijalog. Ponekad razgovaramo o privatnim stvarima i to ostaje između nas i to ću jedanput objaviti. Vodim svoj dnevnik i kada dođe vrijeme za to, ja ću to objaviti i ljudima približiti mnoge druge stvari koje danas ne znaju. Na svakom ukazanju Gospa nam uputi lijepe riječi od kojih živimo do sutra. S Gospom svaki dan molim Očenaš i Slavaocu. Kad Gospa odlazi, uvijek odlazi u znaku svjetlosti i križa s pozdravom: *Idite u miru, draga djeco moja.* To je taj jedan susret koji se, ponavljam, ne može opisati riječima, jer su riječi presiromašne.

Pitanje za kraj: Gospa je otpočetak pozivala i nas i cijeli svijet na mir. Tada to ni vi vidioci, a niti drugi nisu shvaćali jer nije bilo rata. Deset godina nakon ukazanja u bivšoj državi započeo je rat. U tom brutalnom ratu ljudi su ranjeni i posljedice se itekako osjećaju i danas. Što činiti da rane brže zacjeljuju?

Rat je ostavio mnoge otvorene rane. Nije riječ samo o fizičkim ranama, ali ih sve treba liječiti. Ranjenom čovjeku trebaju prijatelji koji će mu pomagati, ohrabrivati ga, treba mu društvo koje će o njemu voditi računa svaki dan, probuditi mu nadu i vjeru da i njegov život ima smisla, da ima budućnost. Za svakoga od njih, pogotovo za ukazanja, molim i preporučujem Gospi, a sama Gospina poruka i život po njoj jest lijek.

Ivane, zahvaljujem Vam na vremenu koje ste izdvojili za ovaj razgovor i želim Vama i Vašoj obitelji sretan Božić i Novu godinu.

Hvala i vama i svima, posebno župljani- ma naše župe, želim sretan i blagoslovljen Božić i blagoslovljenu 2008. godinu, obilje mira i radosti svim obiteljima. Nadam se da ćemo kao župa nastaviti živjeti Gospine poruke i da ćemo uistinu biti živi znak svim hodočasnici- ma i ljudima koji budu dolazili u Međugorje.

KRUNICU KOJU JE BLAGOSLOVILA KRALJICA MIRA IVAN PAVAO II. ČUVAO JE DO KONCA SVOGA ŽIVOTA

Priredila Ivana Zovko

Naš sugovornik je fra Smiljan Kožul, ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir. Fra Smiljan često hodočasti u Međugorje, a zanimljivo je da je na talijanski preveo knjigu fra Janka Bubala *Tisuću susreta s Gospom*, čiji je prvi primjerak dobio Ivan Pavao II.

Godine 1981. ušao sam u marijanski svećenički pokret koji Gospa vodi po don Gobiju. U tom pokretu iz Hrvatske je bilo više svećenika, možda stotinjak. Među njima je bio i prof. dr. Ante Katalinić. Sastajući se sa svećenicima članovima marijanskog pokreta govorili smo da bi u Hrvatskoj trebalo pokrenuti Pokret krunice za obraćenje i mir. Pritom smo na umu imali austrijska iskustva. Naime, u Austriji, koja je nakon Drugoga svjetskog rata bila pod utjecajem Sovjetskog Saveza, Sluga Božji Pavliček organizirao je takav pokret. Austrijanci su se masovno odazvali i isprosilu to da je 1953. sovjetska armija Austriju napustila bez ispaljenog metka i Austrija je tako dobila slobodu.

Kad je osnovan Pokret krunice za obraćenje i mir?

Svećenici u Hrvatskoj su govorili da bi trebalo stvoriti pokret čiji bi cilj bio molitva za duhovni i vjerski preporod našega naroda, obnova ljubavi, vjernosti i mira. Također bi molio za rađanje začete djece, za povratak prognanih i izbjeglih na svoja ognjišta te obnovu porušenih domova. Ništa manji cilj jest i molitva za život dostojan čovjeka, za pravedno društvo te za stvaranje boljega svijeta.

S tim idejama došli smo pred blagopokojnog kardinala Franju Kuharića koji je rekao: "To je djelo Duha Svetoga, ja ga podržavam i blagoslivljam." Budući da je Pokret krunice u Austriji bio pod okriljem ili vodstvom franjevačkog reda, svećenici u Hrvatskoj smatrali su da bi Pokret krunice za obraćenje i mir trebao voditi franjevački red. Napravili smo molbu kapitulatu Hrvatske franjevačke provincije svetog Ćirila i Metoda, koji je u svibnju 1993. s radošću odobrio tu inicijativu te zatražio da se na-

prave statuti i pošalju na odobrenje upravi Hrvatske provincije i kardinalu Kuhariću.

U listopadu 1993. kardinal Kuharić je potpisao dekret kojim se uspostavlja Pokret krunice za obraćenje i mir koji stupa na snagu 1. studenoga. Od tada do danas Pokret krunice uključen je u sva zbivanja Crkve.

U dekretu se govori da treba vjerovati onako kako je vjerovala Marija; pouzdavati se u Božju providnost, ljubiti Boga kako ga je Marija ljubila jer je to ono što bi trebalo biti glavni cilj Pokreta krunice za obraćenje i mir.

Zalagali smo se da se osnuje Radio Marija, što je uskoro i učinjeno. Kao duhovni ravnatelj Pokreta prvih šest, sedam godina bio sam i direktor odnosno voditelj prijatelja Radio Marije, a kada smo dobili dozvolu udruge Radio Marija.

Pokret krunice za obraćenje i mir je sveopća udruga koja okuplja štovatelje Blažene Djevice Marije kao najvjernije odvjernice.

Koji je glavni cilj Pokreta krunice za obraćenje i mir?

Cilj pokreta je duhovni vjerski preporod našega naroda i obnova obiteljskog života. Obitelj je temelj na kojem Bog gradi svoj narod, a budući da je obitelj za vrijeme komunizma bila uzdrmana, bila je nužna temeljita duhovna obnova, ponajprije molitvom krunice da bi se hrvatski narod Božji ponovno vratio Bogu i Katoličkoj Crkvi.

Koliko je molitva krunice prisutna u obiteljima?

U Hrvatskoj i BiH ima puno ljudi koji mole krunicu. U samom Pokretu krunice za obraćenje i mir ima 97.000 članova koji su se prijavili da će svakodnevno izmoliti krunicu ili barem jednu desetnicu.

Naša najvažnija majka, Majka milosrđa i Kraljica Mira odigrala je veliku ulogu u sudbonosnim vremenima nastajanja nezavisne i slobodne države Hrvatske. Pokret krunice za obraćenje i mir podijelio je stotine tisuća krunica dečkima koji su ustajali i borili se. U teškim ratnim vremenima u crkvama i ispred njih danomice se molila krunica. Na Trgu bana Jelačića u Zagrebu svaki dan se javno molila krunica.

Milijun krunica za Svetoga Oca

Godine 1994., kada je prvi put u Hrvatsku došao Ivan Pavao II., snažno smo svjedočili krunicu. Tiskali smo plakat s natpi-

som *Milijun krunica za Svetoga Oca* i stavili ga na sve crkve u Hrvatskoj i Bosni Hercegovini. Papa je bio oduševljen tim plakatom i pitao tko je pokrenuo milijun krunica. Po povratku u Vatikan na općoj je audijenciji rekao da je zadivljen narodom koji proživljava teške trenutke te kako je uvjeren da se narod koji je kadar izmoliti milijune i milijune krunica za slobodu, mir i pravdu ne treba bojati za budućnost. Također je kazao kako je Pokret krunice za obraćenje i mir organizirao vjernike da se mole da njegov boravak u Hrvatskoj bude doista blagoslovljen.

Kad sam prvi put došao u Međugorje vidio sam tolike znakove autentičnog

Godine 1984. bili ste u Rimu i tada ste se susreli s Papom. Recite nam nešto o tom susretu?

Kad sam ušao u marijanski svećenički pokret mnoge su se stvari u mome životu promijenile. U to vrijeme Gospa se ukazala u Međugorju. U prvom sam trenutku imao svoje sumnje, svoje poteškoće, no kad sam prvi put došao u Međugorje vidio sam tolike znakove autentičnog da sam bio apsolutno uvjeren da se Gospa ukazuje i da je to veliki dar Krista Spasitelja našem narodu, našoj Crkvi.

Blagopokojni fra Janko Bubalo intervjuirao je djecu kroz tri prve godine ukazanja i pripremio je knjigu pod naslovom *Tisuću susreta s Gospom*. No Udba je zabranila tiskanje knjige najprije u Slavanskom Brodu, a onda i u Rijeci. Gospa je u jednom ukazanju tražila da se ta knjiga objavi te da će je prof. fra Smiljan u Rimu prevesti na talijanski pa će tako biti objavljena najprije na talijanskom, a onda na mnogim jezicima.

Kada su mi to javili ostao sam bez riječi. Prevodio sam opsežnu fra Jankovu knjigu, a pomagale su mi sestre franjevske blažene Marije Petković koje su bile učiteljice u školi. Glavni urednik velike revije *Madre di Dio, Majka Božja*, don Gabriel Amort tiskao je pola stranice o Međugorju, a za knjigu je rekao da je treba obvezno tiskati. Nažalost, i katolički izdavači u Italiji takve su tekstove izbjegavali jer je biskup Žanić zabranio da se išta piše o Međugorju. Prijevod sam pokazao don Gianu Sgrevi, prof. dogmatike u Veroni, suradniku kardinala Ratzingera. Preko njega mi je kardinal Ratzinger dao odobrenje da se knjiga može tiskati, što sam javio franjevcima kapucinima u Padovi koji imaju svoju veliku nakladničku kuću. Tražili su da im odmah dam prijevod. U siječnju 1984. nakladniku sam predao sve materijale i knjiga je tiskana za dva mjeseca. Prvi primjerak poslao sam Papi.

Nakon toga sam obaviješten kako je na ukazanju Gospa zahvalila za taj trud oko knjige, poljubila jednu predivnu krunicu i rekla da je baš ja predam Ivanu Pavlu II. Napisao sam pismo papinu tajniku kardinalu Dziwiszu kako postoji krunica koju mu želim predati. Tajnik me pozvao i rekao da Sveti Otac želi da budem sutra na Misi te da mu donesem krunicu. Kad sam Papi predao krunicu, on ju je poljubio. Čuvao ju je na svome ormariću do konca svoga života. Papa mi je tada doslovno rekao: "Molimo se svi da biskupi Jugoslavije spoznaju da je Bog poslao svoju Majku da čovječanstvu širi veliku poruku mira i obraćanja."

Knjiga *Tisuću susreta s Gospom* šest mjeseci bila je najprodavanija u Italiji. S tom knjigom i Papinim pismom došao sam u Zagreb kardinalu Kuhariću. Kardinal je kazao da je sramota da se ta knjiga, već tiskana na francuskom, engleskom, njemačkom, ne tiska i na hrvatskom. Uskoro je knjiga objavljena i na hrvatskom, a za godinu i pol prodano je pedeset tisuća primjeraka te knjige.

Na koncu, fra Smiljane, kažite nam kako se može postati članom Pokreta krunice za obraćenje i mir?

Brošuru "Kraljice krunice, moli za nas", koja sadrži sva četiri otajstva krunice, šaljemo u sve naše župe. U brošurici se nalazi pristupnica koju treba popuniti i poslati u Zagreb na adresu Trg sv. križa 1. Dakle, posve je jednostavno postati članom našega pokreta koji je učinio toliko dobrih djela.

MORAMO BITI ZAHVALNI ŠTO GOSPA I DALJE DOLAZI

Priredila Lidija Paris

Prof. dr. Mark Miravalle, profesor teologije i mariologije na Franjevačkom sveučilištu Steubenville (SAD) je stalni đakon, oženjen čovjek, otac osmero djece. Ubrzo nakon početka ukazanja, dok je radio na svojem doktoratu u Rimu, došao je u Međugorje ispitati događaje.

Prvi susret s Međugorjem i posljedice

Ispričajte nam o svojem prvom susretu s Međugorjem i o posljedicama tog posjeta...

Bilo je to u rujnu 1984. Bio sam doktorand na Papinskom sveučilištu Angelicum u Rimu. U to su vrijeme bile objavljene prve dvije knjige o Međugorju: jednu su napisali Rene Laurentin i fra Ljudevit Rupčić, a drugu o. Robert Faricy. Dok sam u jednoj rimskoj knjižari čitao te dvije knjige, u srcu sam osjetio goruću želju da dođem i ispitam te događaje. Moja supruga i ja tada smo imali dvoje djece i odlučili smo da ćemo moliti i postiti tijekom četiri dana dok budem na putu. Na taj način, ako to nije Gospa, prikazat ćemo to za svetost naše obitelji i naše djece, a ako doista jest Gospa, primit ćemo dvostruki blagoslov!

Prvi put sam došao u Međugorje 7. prosinca i prespavao u župnoj crkvi, bez grijanja, s još desetak hodočasnika iz okolice, a sljedećeg me dana primila jedna obitelj. Dok sam se prvi put kao hodočasnik uspinjao na Križevac molio sam za svoju disertaciju na temu svetosti laika. Materijal sam crpio iz crkvenih naučitelja, svete Katarine Sijenske, svetog Franje Saleškog, svetog Alfonsa Liguorija... i što sam više molio, to mi je jasnije postajalo da bi bilo pretenciozno misliti da mogu iznaći bolju strukturu svetosti za laike od one koju nam nudi Gospa. Tada sam odlučio da ću svoju doktorsku disertaciju napisati o međugorskoj poruci.

Vratio sam se u Rim. Tema koju sam ponudio bila je odbačena jer se radilo o privatnim objavama, ali je sljedeća tema bila prihvaćena. Podnaslov je bio: Međugorska poruka u svjetlu Svetog pisma, crkvenih otaca i Drugog vatikanskog sabora, te u odnosu na Lourdes i Fatimu. Svoju disertaciju o međugorskoj poruci uspješno sam obranio 31. svibnja 1985.

U to sam vrijeme mislio da bih cijeli svoj život mogao provesti govoreći o Međugorju, ali mi je jedan isusovac savjetovao da ću za Međugorje učiniti mnogo više ako budem

profesor na nekom poznatom sveučilištu. Prihvatio sam njegov savjet i počeo predavati na Franjevačkom sveučilištu Steubenville. Tamo već 21 godinu predajem teologiju i mariologiju.

To su bili moji početci s Međugorjem. Po cijelim Sjedinjenim Državama govorio sam o međugorskoj poruci, napisao sam tekst o Međugorju za *Novu katoličku enciklopediju*, kao i knjižicu *Uvod u Međugorje* koja se zasniva na porukama, te jedan tekst pod naslovom *Međugorje i obitelj*. To sam napisao jer su mnoge obitelji govorile: „Pokušali smo živjeti Međugorje jedan dan i odustali smo! Molili smo, postili - a prije nikad nismo postili -, pokušali smo moliti krunicu, i na kraju tog jednog međugorskog dana obitelj je bila posvađana kao nikada prije! Nismo uspjeli, odustali smo!“ Zato sam odlučio napisati knjigu. Na Franjevačkom sveučilištu održao sam i niz predavanja o Gospinim porukama za obitelj, i o potrebi da ih se primjenjuje odlučno ali postupno, u skladu s potrebama i senzibilitetom djece i cijele obitelji.

Živjeti međugorsku poruku u obitelji

Mnogi su protiv Međugorja upravo zato što misle da se ovdje traži previše...

Nije to previše! Ja svjedočim da se poruku može živjeti zato što sam ovdje vidio kako to ljudi rade. Oni to rade mudro, s osjećajem za pastoralnu mjeru. Obitelji su molile navečer zajedno, prva briga im je uvijek bila njihovo obiteljsko zvanje: odgajanje djece i bračna ljubav. To praktično znači da srijedom i petkom neka djeca ne će dobiti meso i slatkiše, dok starija djeca mogu malo više postiti. Gospa je kao dobar pastir svoj poziv upućivala postupno. Na početku je pozvala na post samo petkom. Najprije je pozvala samo na jednu krunicu, a tek kasnije na tri krunice dnevno. Kad su bili teški radovi u polju, narod je govorio: „Ne možemo postiti samo o kruhu i vodi“. Gospa im je rekla neka dodaju voće... Gospa je svoju poruku gradila postupno. Počela je samo s vjerovanjem i sedam Očenaša. Nije u redu optuživati Međugorje ako netko danas, nakon 26

godina postupne majčinske izgradnje, počne velikodušnije živjeti molitvu i post.

Živite li vi poruku u svojoj obitelji?

Pokušavamo. Prije svega, svakog dana idemo na Misu. Vjerujemo da je Misa svakodnevn dar vjernicima, kao što je Gospa rekla. Vjerujemo da, ako tijekom dana ništa drugo ne bude učinjeno, učinili smo najveću stvar jer smo bili na Misi i jer smo mi - roditelji i starija djeca - primili Kruh života. Ako nema škole, ako nema posla, ako se ništa drugo ne uradi, vjerujemo da smo učinili ono najveće za svetost, najveće za našu djecu.

Osim toga pokušavamo izmoliti krunicu ujutro, a sigurno svake večeri. Pokušavamo izmoliti dvije krunice svaki dan, ako Bog da, i krunicu Milosrđa u 3 sata popodne. Svake subote pokušavamo otići na ispovijed. Osjećamo da je zajednička ispovijed jako važna jer pomirenje u obitelji traži suradnju svih članova. Ako mnogi u obitelji idu na ispovijed, a jedan član ne ide, to može dati slobodan prolaz neprijatelju. Srijedom i petkom postimo, barem bez mesa i slatkiša.

Sjećam se kad sam još bio u Rimu: bilo je oko 7 sati navečer i rekao sam ženi: „Uzmi djecu, postajem previše nervozan, a ne želim prekinuti post.“ I otišao sam u krevet. I shvatio sam kako sam bio u krivu! Post sam stavio iznad obitelji, umjesto da živim post kao sredstvo za svetost obitelji! Mi obično imamo zajedničku obiteljsku večeru, pa do večere postim o kruhu i vodi, i pokušavamo biti osjetljivi na posebne potrebe svakog djeteta. Dakle, daleko smo od radikalnog življenja poruke!

Živjeti poruku u sekulariziranom svijetu

Mislite li da ste vi „normalna“ obitelj? Mislite li da su drugi ljudi koji ne rade u tako zaštićenom okolini kao što je katoličko sveučilište Steubenville, pozvani ili sposobni živjeti poruku?

Najprije ću odgovoriti na drugo pitanje. Gospa je dala poruku za šest milijardi ljudi. Kad daješ poruku za šest milijardi ljudi, onda svima daješ milost da je žive u skladu sa svo-

jim mogućnostima. Na primjer, ako netko kaže: „Ne mogu postiti srijedom i petkom jer sam šećeraš“, taj je pozvan na drugačiji oblik posta: od televizije, od ogovaranja, što je mnogima teže nego postiti od hrane. Šećeraš je sigurno pozvan postiti od slatkiša i sličnih stvari! Trudnica će postiti drugačije nego zdrav mladi muškarac. Nema nijednog vida poruke koji svi ljudi ne bi mogli živjeti. U jednom predavanju fra Jozo je rekao da Gospa daje recept. Mi idemo k liječnicima i hoćemo lijekove, i te lijekove pobožno i redovito uzimamo. A Gospa je ona koja nam daje duhovni recept za naše današnje potrebe! Ako ne uzmemo lijek, ne možemo kriviti liječnika! Međugorska poruka je lijek za sve ljude. Ako ju se primjenjuje razborito i iskrena srca, svatko ju može živjeti.

Jesmo li mi „normalna“ obitelj? To ovisi o tome što mislite pod „normalan“. Pitanje je zapravo bismo li mi trebali biti „normalna“ obitelj, ako „normalna“ znači svjetovna, obitelj u kojoj vladaju televizija i videoigrice... Mislim da obitelj nikad nije bila tako ugrožena kao danas. Ivan Pavao II. to i kaže u svojem dokumentu o krunici. Kriza današnjeg svijeta je kriza mira i kriza obitelji. Mislim da nas Isus poziva da budemo drugačiji. Ne bismo se trebali bojati biti drugačiji, svjesni smo koliko je za djecu važno da nas vide kako živimo poruku. Naše prvo dvoje djece imalo je 2 godine odnosno 5 mjeseci kad smo prvi put došli u Međugorje 1984. Naša su djeca odrasla s postom srijedom i petkom. Njima je to postalo samo po sebi razumljivo. Čak i kad su izvan kuće, smatraju da je čudno ako se ne posti srijedom i petkom. To im je postalo prirodno.

Imaju li problema s prijateljima kad se nađu među ljudima gdje se ne živi na taj način?

To je teško, napose za adolescente. Mlađa djeca imaju manje problema. O tim stvarima govore s herojskom iskrenošću. „Danas je petak, danas nema slatkiša!“ Zašto? „Zato što je Gospa rekla da se odrekemo slatkiša!“ Adolescentima je teško. Jedan od naših sinova ide u katoličku školu gdje se čak ni u korizmi petkom ne posti. Bilo mu je teško. Nazvao je kući i rekao: „Razočaran sam! U katoličkoj školi, petkom u korizmi, ne poste jer kažu da imaju samo 13 godina i da ne moraju postiti!“ S adolescentima moramo biti posebno strpljivi i čvrsti. No za njih je to dobro, iako možda i ne razumiju. Gospa nas poziva da budemo vjerni velikim milostima koje štite obitelj koja je ugrožena. Isus je rekao da nas ništa ne štiti od Sotone kao molitva i post.

Poruka ukorijenjena u najdublje tradicije katoličanstva

Nakon Koncila u poznatom „aggiornamentu“ Crkva je odustala od mnogih starih običaja. Neki su čak imali dojam da je „sve“ izgubljeno. Međugorje je izazvalo pokret gorljivih ljudi koji žele svoju vjeru živjeti na radikalni način. Neki kažu da je Međugorje model koji se može primijeniti na sve župe svijeta, drugi se nikako ne slažu. Je li Međugorje opća obnova obitelji i župe, ili poziv samo nekima da učine „nešto više“ od drugih?

U svojoj doktorskoj disertaciji Međugorje sam analizirao po kategorijama. Prva kate-

gorija su osnovne teme: vjera, molitva, post, pokora, mir. Smatram da se međugorsku poruku u tim osnovnim temama doista može naći i u Svetom pismu i u crkvenim ocima.

Drugi dio disertacije govori o nekim razvojnim temama, na primjer ekumenizmu, i te sam teme našao predstavljene u dokumentima Drugog vatikanskog sabora. Rekao bih da je Međugorje suvremeni poziv na svetost, a istovremeno povratak na najdublju tradiciju katoličke vjere. Ono što Gospa govori u Međugorju je povratak na najstarije pokorničke običaje prvih kršćana. U prvoj Crkvi gorljivost je išla sve do mučeništva. Gospa nas danas poziva na tu istu gorljivost. Njezina poruka sadrži osnove naše vjere, potpuno je u skladu s Crkvenim naučiteljstvom, govori suvremenim jezikom. To je nova poruka svetosti i radikalnosti evanđelja, ukorijenjena u najdublje tradicije katoličanstva.

Zašto su mnogi biskupi tako suzdržani ako je sve tako dobro?

Postoji određen strah u svezi sa svime što se tiče privatnih objava, katkada i nedostatak razumijevanja stajališta Crkve o privatnim objavama. Upravo čitam što je papa Benedikt XVI. napisao o proroštvu i privatnim objavama. Divno povezuje razboritost u svezi s prenesenim porukama, i otvorenost Duhu Svetomu, proroštvima i nadnaravnim zahvatima. Na primjer u Fatimi: mjesnom svećenstvu je bilo zabranjeno dolaziti u Fatimu od 1917. pa sve do priznanja 1930. U međuvremenu, deset godina prije priznanja Fatime, dvoje vidjelaca je umrlo, a Ivan Pavao II. je proglasio blaženima to jedino dvoje djece u povijesti koja nisu bila mučenici, zato što su živjela privatnu objavu prije nego što ju je Crkva priznala! To nam kaže da je stav Crkve razboritost, ali i otvorenost Duhu Svetomu.

Moraju li vidioci biti sveti?

Što biste rekli o svetosti vidjelaca? Često čitamo o raznim vidiocima u prošlosti, ali doista ne znamo mnogo o njima. Informacije o njima su veoma „filtrirane“. U naše vrijeme, međugorski vidioci su izloženi oku javnosti cijeloga svijeta... Što je s njihovom svetošću?

Kad ispitujemo vidoce, moramo se opet vratiti kriterijima autentičnosti koje nam daje Crkva. Od nekog vidioca Crkva ne zahtijeva svetost. Crkva traži osnovni integritet od trenutka kad su ukazanja počela. Postoje slučajevi vidjelaca i svetaca koji su imali vrlo

nastavak na str. 23 >>

ZAJEDNICA KOJA PRUŽA SPAS, NADU I VJERU U BOLJE SUTRA

Tanja Vučić

U Međugorju djeluje nekoliko zajednica koje pružaju utočište onima kojima je to potrebno. Jedna od njih jest i zajednica *Milosrdni otac*, specijalizirana za liječenje ovisnika o drogi koja pruža spas i put u bolji život svima kojima je droga to onemogućila.

Zajednicu je u ožujku 1999. godine osnovao pokojni fra Slavko Barbarić, a u prvim godinama svoga postojanja djelovala je kao utočište napuštenima i odbačenima te ovisnicima o drogi. S vremenom, zajednica je zbog svoga programa privlačila sve veći broj članova i danas u njoj živi četrdesetak momaka.

Zajednica *Milosrdni otac* po mnogočemu je posebna. Prije svega, za razliku od nekih drugih zajednica ovog tipa, proces ulaska u zajednicu nije toliko dug i iscrpljujući i uglavnom traje manje od mjesec dana.

– *Cjelokupan program ove zajednice predređen je mladima, kako bi što lakše prebrodili krizu i postali osobe koje će koristiti i sebi i društvu kada odavde izađu* – riječi su Tihomira Mrvalja, člana peteročlanog stručnog tima zajednice.

Potpuna promjena osobe

Prema njegovim riječima, glavna kvaliteta programa zajednice *Milosrdni otac* sastoji se u tome što on zahtijeva promjenu na svakom planu ljudskog života, ne samo da se čovjek izliječi od fizičke ovisnosti, nego da se promijeni kao čovjek. Život u zajednici omogućava da se ovisnik oslobo-

di psihičke praznine koju je prouzrokovalo uzimanje droge.

Uz njega i upravitelja zajednice i duhovnog vođu fra Svetozara Kraljevića, stručni tim čine i Nikša Petric, Robert Božić i psihologinja Jelena Burazer koja svojom stručnošću i ljubavlju prema zajednici pomaže kako momcima tako i njihovim obiteljima.

Jelena ističe da je ovisnost samo posljedica problema koji potječu iz obitelji te naglašava:

– U procesu rehabilitacije nužno je da se uz ovisnika mijenja i njegova obitelj, odnosno stanje kakvo je bilo prije njegova ulaska u zajednicu jer razlozi samog uzimanja droge nalaze se duboko u odnosima u samoj obitelji. Uglavnom se preferiraju zajednički razgovori obitelji i članova zajednice jer tu se izmjenjuju iskustva koja su u situaciji u kojoj se nalaze nužna. Obitelj je ključna i u situaciji kada momak prije kraja rehabilitacije samovoljno napusti zajednicu, odnosno ponovno zatraži povrat u nju. Suradnja s obiteljima odvija se svakodnevno, a jednom mjesečno organizira se susret roditelja na kojemu se zajednički razgovara o tijeku rehabilitacijskog procesa članova zajednice – kaže Jelena.

Susreti roditelja su prilika za razmjenu iskustava koja su potrebna svakomu od njih.

Priprema za život nakon izlaska iz zajednice

Život u zajednici jednak je za svakoga momka. Tijekom boravka u njoj momci se pripremaju za život i ispravljaju loše životne navike koje su imali tijekom drogiranja. Uz rad, molitvu i svakodnevne obveze oni se pripremaju za život nakon zajednice.

Problem ovisnosti odnosno njezino prepoznavanje je težak, posebice što su simptomi vidljivi tek nakon dužeg razdoblja konzumiranja narkotika.

– **Važno je razlikovati simptome droge od simptoma pubertetske krize (slab uspjeh u školi, povlačenje u svoj svijet, zatvorenost u svojoj sobi, eksplozivne re-**

na. Voditelj zajednice je velečasni **Marinko Stantić** koji je presretan realizacijom ideje o otvaranju kuće ovakvoga tipa.

Iako relativno mlada, zajednica se može pohvaliti i činjenicom da je već pet momaka primilo blagoslov za uspješno završen program, a u sklopu devete obljetnice postojanja, u ožujku 2008. godine, blagoslov će primiti još pet momaka.

Svjedočanstva članova zajednice

Jedan od momaka koji je primio blagoslov bio je i Davor koji o zajednici kaže:

„*O zajednici Milosrdni otac mislim sve najbolje. Ona mi je pomogla mnogo, u njoj sam se izgradio kao osoba, kao ličnost, sigu-*

me uvijek podržavaju i koje ne namjeravam ispustiti iz svoga života. Daju mi snage ići naprijed, pokazuju mi gdje sam dobar i gdje trebam raditi. Zajednica je za mene jedna velika obitelj i u njoj će svatko pronaći sebe, svakomu će biti pružena jednaka prilika – kazao je Nenad koji je u zajednici *Milosrdni otac* dvije godine.

– *Uz pomoć roditelja i zajednice mislim da ću uspjeti u životu, ali moram biti oprezan. Da nije bilo zajednice završio bih na ulici, izgubljen. Ona je spas za svakoga momka. Svima bih savjetovao da se drže svojih obitelji, da slušaju savjete roditelja i da s njima podijele probleme koje imaju* – kazao je Ivica, jedan od momaka koji će

akcije, izbivanje iz kuće i slično) – ističe Jelena.

Upravo zbog toga zajednica planira pokrenuti niz edukativnih tribina kojima je cilj upoznavanje s najvećim zlom današnjega vremena - narkomanijom.

Kuća u Sloveniji i u Vojvodini

Rezultat uspješnosti ove zajednice ogleda se i u otvaranju kuća u Sloveniji i u Vojvodini. Zajednica u Sloveniji otvorena je u svibnju 2006. i nosi naziv *Tau pri Svetoj obitelji*. U mjestu Stari Trg kod Črnomeja otvorena je kuća u kojoj je, kao i u *Milosrdnom ocu*, sve podređeno momcima željnim duhovne obnove i budućnosti bez droge. Voditelj zajednice je velečasni **Jozef Pavleković**, a u timu su još i **Katica Špehar** i **Nataša Mlakar**.

Treća kuća zajednice otvorena je u Vojvodini, u mjestu Žednik i nosi naziv *Hosa-*

ran sam da ne postoji niti jedan drugi put osim zajednice da bi čovjek uspješno riješio problem ovisnosti.“

Blagoslov zajednice uskoro će primiti i Mile, koji ističe da je droga za njega prošlost. Spas je pronašao u zajednici *Milosrdni otac*.

„*Imam osjećaj da je Bog Tihu, Jelenu i fra Svetu spojio da čuju tko treba pomoć. Kroz njihove savjete prebrodio sam brojne probleme koje sam imao. Jako su mi puno pomogli; uz stručnost koju imaju, s velikom ljubavlju pristupaju ovomu poslu i pomažu mnogima kojima je to potrebno*“, kazao je Mile.

– *U zajednici imam priliku od voditelja i momaka usvojiti dobre stvari i naučiti puno toga. Boraveći u zajednici shvatio sam da je toliko toga dobrog ušlo u moj život i poslije dvije godine, koliko sam u zajednici, mogu reći da imam toliko prijatelja koji*

dobiti blagoslov zajednice u ožujku.

Svjedočanstva roditelja bivših ovisnika

O kvaliteti i uspješnosti zajednice svjedoče i roditelji momaka čiji su sinovi prošli ili još prolaze rehabilitacijski program.

„*Zajednica Milosrdni otac vratila nam je nadu i pomogla da naš sin postane pravi čovjek* – kazala nam je obitelj Kovač čiji će sin također uskoro dobiti blagoslov zajednice.

Istog mišljenja je i obitelj Rašić iz Imotskoga, koja ističe zahvalnost zajednici *Milosrdni otac* uz pomoć koje su njihova dva sina novi ljudi, spremni za sve životne izazove i probleme, za život bez droge.

Stručnost i besprijekorno zalaganje stručnog tima zajednice, te želja samog ovisnika za promjenom načina života, definicija je uspješne rehabilitacije mnogih koji prođu program ove zajednice.

S ISUSOM I MARIJOM PREMA GOLGOTI I USKRSNUĆU - OPIS POSTAJA KRIŽNOG PUTA NA KRIŽEVCU

Carmelo Puzzolo, prijevod Lidija Paris

Godine 1988. na Križevcu su postavljeni brončani reljefi postaja Križnoga puta, djelo prof. Carmela Puzzola, akademskog slikara iz Italije. Puzzolo, koji je reljefe stvorio na poticaj fra Slavka Barbarića, napisao je i meditacije kojima opisuje svoje djelo.

PRVA POSTAJA

Isuse, osuđuju Te na smrt

Isus stoji u sredini, između vojnika i Pilata. Dolje, razjareno mnoštvo zahtijeva da Isus bude razapet. Svjetina puna mržnje, podgovorena od moćnika iz Velikog vijeća, urla i prijeti šakama i štapovima. Vojnici i narod iščekuju besmisleni Pilatovu osudu koji nakon bojažljivog pokušaja da ga spasi («...ne nalazim na njemu nikakve krivice...»), pere ruke i predaje ga njegovim krvnicima. Uvrijeđena oholost pismoznanaca i farizeja izražava se u riječima: «Raspni ga!», u uzdignutim šakama i štapovima.

Iznad tog mora mržnje uzdiže se Isus koji, iako izobličen bičevanjem, još uvijek može pokazati sve svoje kraljevsko veličanstvo.

Svojim blagim i milosrdnim pogledom Isus istražuje otvrdnuta srca onih koji ga optužuju. U njegovom natečenom licu već se nazire osjećaj praštanja prema cijelom nezahvalnom čovječanstvu. Jedina Isusova utjeha je diskretna, ali konkretna nazočnost njegove Majke. Ona sjedinjuje dva srca u jednu jedinu bol.

DRUGA POSTAJA

Isuse, Ti na svoja izranjena ramena uzimaš teški križ

Velik, težak, nerazmjerni križ čini se kao da traži ravnotežu među Isusovim ramenima. Ljudi iz pratnje koji još pridržavaju teret križa, već su spremni pokrenuti tužnu povorku. Neki ga požuruju riječima, pogrdama i prijetnjama, drugi mu se izazi vački klanjaju. U svojoj blagosti Isus ne odgovara. Okrunjenu glavu naslanja na drvo križa i čini se da je spreman učiniti prve korake svoje kalvarije.

Marija kao osamljeni svjedok stoji u pozadini s desna, kao i na prethodnoj slici.

TREĆA POSTAJA

Isuse, Ti prvi put padaš pod križem

Teret je strahovit; Isus pada samo nakon nekoliko koraka. Izmučen okrutnim bičevanjem, ne može se oduprijeti iscrpljenosti. Put je strm i pun zamki. Isus se pokušava osloniti na ruke. Izgleda kao da želi iskoristiti ovaj pad da odahne, no odmah ga povlače za haljine da nastavi put. Marijina bol već je u prvom planu, dok njezin Sin, po drvu križa koji nosi, čini se kao da postaje most između ljudi i zemlje.

ČETVRTA POSTAJA

Isuse, Ti susrećeš svoju žalosnu Majku

Veliki križ zatvara gornji dio prizora. Tek što je Isus nastavio svoj put, blizina Marijina pretvara se u susret. Teški križ kao da ostaje lebdjeti u zraku da bi omogućio posljednji zagrljaj. Majka nježno miluje ispačeno lice svoga Sina. Isus joj uzvraća istom gestom. To je duboko dirljiv i bolan trenutak pun nježnosti koji svi možemo shvatiti: Žena koja se poklanja i ljudi koji predvode skupinu. Oni koji se nalaze otraga, nesposobni za sućut, udarcima i guranjem nastoje spriječiti ovaj kratki predah. Pod velom trpljenja nazire se Kristovo kraljevsko veličanstvo.

PETA POSTAJA

Isuse, Šimun Cirenac pomaže Ti nositi križ

Krist je u središtu prizora, iscrpljen, bez snage, kao da ga vlastiti teret vuče prema zemlji. Njegovi su mišići potpuno mlitavi; glava mu pada na lijevo rame koje samilosno podupire netko iz pratnje. Odlučnim koracima približava se Šimun Cirenac, pun fizičke snage, ali i suosjećanja prema izmučenom Nazarećaninu. U njegovoj sućuti očituje se podrška onih koji još vjeruju u Isusa. To je onaj dio čovječanstva koji suosjeća s njim ili pada na koljena pred Kristom koji je od boli i iscrpljenosti izobličen do neprepoznatljivosti. Drugi

I.

II.

III.

IV.

V.

dio čovječanstva, naizgled odsutan, nazočan je u jasnom znaku spuštenog ramena izobličena od križa i u pogrđnom natpisu koji visi o Isusovu vratu.

U dnu prizora, osamljena bol Marijina.

ŠESTA POSTAJA

Isuse, Veronika Ti pruža rubac da otareš svoje lice

Veronika, koja se odvojila od jedne skupine žena, sačinjava cjelinu s likom Kristovim koji se sagiba prema njoj, da bi mu ona obrišala lice. Samilost žena s lijeve strane, među kojima je i Marija čiji se majčinski osjećaji sjedinjuju s Veronikinim, sučeljava se s prijezirom onih koji su gluhi za sućut te svojim bičevima i štapovima ometaju i pokušavaju spriječiti nježnu i osjećajnu Veronikinu gestu. Usred urlika i nasilja netko instinktivno pokušava pridržati križ, možda zato da bi ovaj kratki predah učinio manje bolnim.

VI.

SEDMA POSTAJA

Isuse, Ti drugi put padaš pod križem

Rastuće nasilje glavno je obilježje ovog dramatičnoga prizora. Isusova koljena opet su na zemlji. Njegove ruke i njegova krv su u prašini. Izgleda kao da želi zagrliti kamenje na svom putu. Urlici i prijetnje ljudi iz pratnje posve su mu blizu. Netko pridržuje križ, drugi se saginju da bi Isusa vukli za kosu. Netko pokazuje šake i bičeve, neki promatraju i šute. Drugi ga opet pokušavaju podići i ponovno mu staviti križ na leđa. Zdesna stoji ožalošćena Marija.

VII.

OSMA POSTAJA

Isuse, Ti tješiš rasplakane žene

Uspinjući se na Kalvariju, Isus susreće skupinu jeruzalemskih žena. Dirnute tim prizorom, žene plaču i udaraju se u prsa. Isus se zaustavlja i obraća im se riječima: „Ne plačite nada mnom, nego nad sobom i svojom djecom...“ Između Isusa i žena rađa se međusobno suosjećanje, no može se shvatiti i da se Isusova samilost proteže na cijelo čovječanstvo koje je, zbog svojih grijeha, pravi uzrok svih zala i Isusove žrtve. Za to vrijeme oko skupine caruju mržnja, ismijavanje i nasilje izraženi u bijesnim pokretima, ispruženim šakama i udarcima.

Čak i u takvim okolnostima Isus nalazi snage da tješi druge. Jedno prestrašeno dijete traži utočište kod svoje majke.

VIII.

DEVETA POSTAJA

Isuse, Ti treći put padaš pod križem

Ovo je treći pad. Križ se prevrnuo, gotovo je nestao. Nazire ga se među ljudima koji ga

IX.

nastoje pridržati. Mesijina ramena više ne pritišće težina križa. Svi su oko Isusa uznemireni, a njegovo se tijelo nazire kroz noge mnoštva koje se gura da ga vidi, koje ga radozno promatra i nastavlja vrijeđati. Ruke Isusove uranjaju u prašinu, njegovo je lice gotovo slijepljeno s kamenjem: izgleda kao da želi poljubiti taj majušni djelić zemlje koji je svjedok posljednjih koraka njegova utjelovljenja. Jedno Isusovo tijelo izgleda kao hrpa dronjaka. Nastoje ga pridići, ali on je potpuno iznemogao, satrven težinom patnje. Marija je zavijena u svoju bol; neke žene dijele njezinu patnju. Doista se približava čas koji joj je proreкао starac Šimun u Hramu: «Mač boli probost će ti dušu.»

Nikad prije naš se Spasitelj nije pojavio u takvom stanju: Čovjek boli, ismijan, pogazen, odbačen od čovječanstva. Sve je podnosio bez ijedne riječi, kao žrtva koja se daje voditi na klanje.

DESETA POSTAJA

Isuse, Tebe svlače

Isus je stigao na mjesto žrtvovanja i vojnici ga svlače. Unatoč strahovitim bolima koje je pretrpio i fizičkoj iznemoglosti, još uspijeva stajati na nogama u svoj svojoj

X.

kraljevskoj veličini. Obnažene ruke i grudi pokazuju tijelo rastrgano bičevima.

U ovom trenutku, tek nešto prije no što će ga čavli probosti, na Kristovu licu očituje se sva njegova muka: Bol zbog tjelesne patnje, ali još više zbog tjeskobnih uvreda nanesenih njegovu Duhu, njemu kao Stvoritelju i Otkupitelju čovječanstva. Sada više nego ikad na njegovu se licu očituju njegove božanske vrline. Čini se da se smiruje ljudski bijes, iako ga neki još uvijek pokušavaju izazvati. Isus čovječanstvo gleda s ljubavlju i milosrdem.

Od nas očekuje čin pokajanja i spreman nas je spasiti. Isusovu majku prijateljski tješiti jedna žena.

JEDANAESTA POSTAJA

Isuse, pribijaju Te na križ

Sve je stalo, sve se utišalo. Čuju se samo udarci čekića. Konačno su se smirili čak i oni s dugim štapovima i prizor promatraju šuteći. Tri snažna krvnika Isusove ruke i noge pritišću na tvrdo drvo. Isus se ne miče, ne viče; iz njegovih usta sasušeni od groznice ne izlazi nikakav jecaj.

Isusovo držanje trebalo bi biti dovoljno da svi nazočni shvate da se radi o smaknuću pravednika. No naprotiv, njihova srca unaprijed uživaju u toliko željenoj pobjedi nad „Učiteljem iz Nazareta“, i ne misle - ne mogu ni zamisliti - da On moli za njih pripremajući svoj duh za najveću žrtvu. Marija je utonula u duboku bol koju obavlja svojim plaštem.

DVANAESTA POSTAJA

Isuse, Ti umireš na križu u teškim mukama

Prema nebu se uzdižu tri križa. U središtu se okomito izdiže Krist. Isus, nakon što je Majku povjerio sinu i sina Majci, obraća se Ocu na nebesima: „Oče, oprostimi jer ne znaju što čine.“ Riječi svete, dovoljne da vrata nadu ljudskim srcima. Nakon posljednjeg dubokog uzdaha, Isus umire. Nebo se pomračuje, zemlja se tresse, vlada strah, užas. Oni koji su bili najbliže bježe, smeteni i uronjeni u svoje tjeskobe. U dubokom činu ljubavi, Marija pada na koljena, grli križ i ljubi izranjene noge svojega Isusa. Ivan, najvjerniji od svih, pokušava ju utješiti ne odvrćući pogleda od ljubljenog Učitelja. Dolje, zavijene u svoje plašteve, plaču Marija Magdalena i Marija Kleofina.

TRINAESTA POSTAJA

Isuse, skidaju Te s križa i predaju Majci

Marija ne može podnijeti ovo mučno skidanje s križa, od boli gubi svijest. Mnštvo koje je promatralo Isusovu smrt razbježalo se. Ostalo je samo nekoliko vjernih koji žele iskazati posljednje djelo milosrđa: Uzeti bezivotno Učiteljevo tijelo. Njegova smrt proizročila je veliko razočaranje kod onih koji

nisu imali duboku vjeru. Čak su se razbježali i skoro svi apostoli; a za otvrdnula srca završena je mora koju im je uzrokovao Čovjek čije je naučavanje unosilo nemir u njihove živote i njihova srca. Isus je pažljivo skinut s križa, da njegovo izmučeno tijelo ne bi dobilo nove povrjede. Učenice pridržavaju ožalošćenu Majku.

ČETRNAESTA POSTAJA

Isuse, Tvoji Te prijatelji polažu u grob

Hladna i teška struktura grobnice vlada prizorom polaganja u grob. Marija, prva do ulaza u tamu groba, posljednjim milovanjem kao da obasjava Isusovo lice. Odvija

XIV.

XI.

XV.

XII.

XIII.

se završni čin velike žrtve. U Marijinoj gesti sadržani su svi osjećaji i sva nježnost koju samo majka može izraziti. Sve je obavljeno ozračjem bolnog suosjećanja. Učenice plaču na ulazu u grob, dok Ivan promatra.

PETNAESTA POSTAJA

Isuse, Ti si slavno uskrsnuo od mrtvih

I evo trećeg dana: Uskrsnuće! Veliki kamen s groba kao da je zdrobljen sjajem svjetla koje zrači iz Uskrsloga Krista. Isus se pojavljuje slobodan, vani, u svem svojem blistavom i kraljevskom veličanstvu i božanstvu. Više ništa ne podsjeća na strašne muke koje je pretrpio. To je Mesija, Sin Božji, koji se vraća u slavi kako je obećao! Kad se pojavio, čuvar groba kao da je srušila neka eksplozija koja odnosi i njih i njihovo protivljenje.

Cijelo čovječanstvo, prisutno u ovom suggestivnom i zaključnom prizoru, predstavljaju tri svjedoka. S lijeve strane jedan čovjek spava: to je držanje onih koji jesu i ostaju ravnodušni za otajstvo smrti i uskrsnuća Kristova. Zdesna, jedan prestrašen čovjek pokriva oči, ne želi vidjeti: Znak otupjelosti onoga koji zajedno s Uskrsnućem odbacuje i transcendentnu Kristovu besmrtnost. U sredini je onaj koji se, iako kasno, otvara svjetlu.

Djevica Marija sada se može pokloniti svomu Sinu koji je Bog u slavi svojega Oca.

>> nastavak sa str. 17

svjetovnu prošlost. Ima slučajeva svetaca i vidjelaca koji prije ukazanja nisu živjeli životom koji svjedoči za evanđelje.

Sveti Augustin?

Naravno, i mnogi drugi. Marija Magdale-
na, Matej carinik! Ne bi bilo pošteno da se od međugorskih vidjelaca traži više od onoga što je Isus tražio od svojih apostola! Od vidjelaca se traži da žive osnovnu autentičnost i osnovni integritet, ali neka posebna svetost se ne traži da bi se priznala autentičnost ukazanja. Na primjer, jedan od vidjelaca u Knocku u Irskoj napustio je Crkvu poslije ukazanja jer se posvađao sa svojim župnikom! Na samrti je rekao: „Ukazanja su bila istinita“, i „Još se uvijek ljutim na župnika!“ Isto je tako dobro poznato što je sveti Ivan Vianney rekao o vidiocima iz La Salette: „To ne može biti autentično, jer mi se ne čini da vidioci zrače svetošću“. No, čim je Crkva priznala La Salette, sveti Ivan Vianney je promijenio svoje stajalište i rekao: „Prihvaćam što Crkva kaže“. Dakle, krajnji kriterij autentičnosti ne zasniva se na svetosti, nego na integritetu i iskrenosti vidioca. Dodao bih da osobno smatram kako su međugorski vidioci izuzetno velikodušni u davanju svog privatnog života za Gospu. Mislim da su iskreni i da to govori u prilog autentičnosti. Nema zabluda, govore jasnim i prizemljenim tonom. Ne pokušavaju nikoga impresionirati. Kod njih me se najviše doima njihova autentičnost.

Mnogi hodočasnici, i mnogi katolici općenito bi voljeli da vidioci budu njihovi mali idoli. Međugorski vidioci to odrješito odbacuju.

Kod autentičnih ukazanja uvijek postoji opasnost da se razvije neka pobožnost prema vidiocima. Odgovornost za to ne snose u prvom redu vidioci, osim ako ne čine nešto da bi to izazvali. Tako nešto ne vidim u Međugorju. Ako se i dogodi da ljudi vidiocima stavljaju na postolje, mislim da treba ispitati da li vidioci upućuju na sebe ili na Isusa, na Euharistiju, na Gospu. Jedna je žena jednom rekla Padre Piju: „Moram priznati da vas možda previše volim“. On joj je odgovorio: „Idi u miru, ti zapravo ne voliš mene, nego Isusa“. To je u krajnjoj liniji pitanje srca. Vidjelac je Božje oruđe. Sveti Benedikt je rekao: „Ja sam Božje oruđe. Kad obaviš svoj posao sa mnom, stavi me u kut“. To bi trebao biti stav vidjelaca i svih ljudi koji prihvate poruku.

Međugorje se promijenilo, ali Majka je ista Ovdje ste bili nekoliko puta... Kako vidite razvoj Međugorja u minulih 26 godina?

U Međugorju sam bio četiri puta. Dvaput 1984., zatim 1992., i sada. Posljednjih 15 godina donijelo je veliku razliku. Uvijek se čuju pritužbe zbog trgovina. „Trgovine su preplavile Međugorje“, kaže se. Kad uđete u Fatimu ili u Lourdes, sve je puno trgovina! Ponašam, ne treba se baviti trgovinama, nego našim srcima! Nema ništa loše u tome da čovjek kući odnese krunicu koju je Gospa blagoslovila, no ako provodimo više vremena u trgovinama nego na Brdu ukazanja, onda su naša srca u neredu! Godine 1984., kad nije bilo ničega da nas rastrese, bilo je vrijeme svete jednostavnosti, ali Majka koja je dolazila tada ista je Majka koja dolazi i danas. Moramo malo više paziti na svoja srca. Trebali bismo se podsjetiti, ili bi nas svećenici trebali podsjetiti, da nismo u šopingu nego na hodočašću. Mislim da je razvoj Međugorja pozitivan. Vidim 35 milijuna hodočasnika kao svjedočanstvo plodova, a što se protivština tiče, njih će uvijek biti tamo gdje Gospa dođe. Mislim da duhovni plodovi govore za sebe, i to je - prema riječima kardinala Ratzingera - krajnji kriterij koji treba ispitivati kad proučavaš navodna ukazanja.

Crkveni kriteriji razlučivanja

Možete li ponoviti koji su Crkveni kriteriji razlučivanja?

Kad Crkva proučava neka ukazanja, ona proučava tri područja:

1. Sadržaj poruke. Je li poruka u skladu s vjerom i učenjem Katoličke Crkve? Upravo to je bila tema mog doktorata: dokazati da nema nijedne međugorske poruke koja bi na bilo koji način bila u sukobu sa službenim

naučavanjem Crkvenog naučiteljstva. Pročitajte poruke i vidjet ćete tri riječi koje se ponavljaju više od drugih: Mir, ljubav, molitva. To je zdrava, pravovjerna katolička poruka, otvorena svim ljudima.

2. Drugo što Crkva ispituje je sam fenomen ekstaze vidjelaca. Međugorske vidiocice ispitala su dva liječnička tima: jedan sa sveučilišta Montpellier iz Francuske i jedan iz Milana iz Italije. Njihovi zaključci bili su da su vidioci u doticaju s nekim bićem koje se nalazi izvan njihovog prostora i vremena, i isključili su bilo kakvu halucinaciju.

3. Crkva ispituje duhovne plodove oslanjajući se na Isusove riječi: „Stablo ćete po plodovima prepoznati“. Crkva traži trajne duhovne plodove, ne neko površno obraćanje, nego povratak Crkvi nakon 40 ili 50 godina. Pogledajte samo redove za ispovijed! Koliki biskupi, svećenici i redovnici su hodočastili u ovo mjesto! Vidi se povratak molitvi i sakramentalnom životu Crkve, u Međugorju više nego na ikom drugom mjestu ukazanja našega vremena. Redovi za ispovijed, odlazak na Misu, molitva krunice. To je čvrsto svjedočanstvo koje se oslanja na Sveto pismo da doista Isus šalje svoju Majku u Međugorje. Jednom je netko rekao, „Ako se iza Međugorja krije Sotona, onda je to najveća pogrješka koju je ikad počinio“.

Prema kriterijima koje je Crkva objavila 1978. god., Međugorje dakle na sve ove tri razine ima najviše moguće ocjene s teološkog i sa znanstvenog gledišta.

Kako dugo još moramo čekati na Crkveno priznanje?

Cilj privatnih objava je obnoviti naše predanje Svetom pismu, Predaji i Naučiteljstvu. Kad pogledamo Crkvu u današnjem svijetu, vidimo bezbrojne znakove potrebe za obnovom. Zašto svijet treba duhovnu poruku o miru koji vodi do mira u obiteljima, do globalnog mira? Pročitajmo samo novine i vidjet ćemo koliko mir nedostaje. Terorizam u svijetu i terorizam u majčinoj utrobi. Dokle god postoje ta dva terorizma, ne ćemo imati mira u ovome svijetu. Moramo biti zahvalni što Gospa i dalje dolazi. Kako dugo moramo čekati na priznanje? Uvijek mislim na sestru Luciju iz Fatime. Čekala je 70 godina da dođe do Posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu. Moramo biti strpljivi i učiniti svoje da do priznanja dođe što skorije. Jedna stvar je sigurna: što više budemo molili i postili, to brže ćemo odgovoriti na međugorski poziv, to brže će Međugorje biti općepriznato.

ODVAŽNOST ZA ISTINU

fra Tomislav Pervan

O NEODRŽANOM PAPINU GOVORU NA RIMSKOM SVEUČILIŠTU

Nakon što je šezdesetak profesora rimskoga sveučilišta "La Sapienza" (od njih gotovo pet tisuća!) te nešto studenata (a rimsko je sveučilište najveće u Europi, ima preko 150.000 studenata) prosvjedovalo protiv Papina nastupa na otvorenju akademske godine, Papa je otkazao posjet sveučilištu u gradu u kome je on biskup. Zbog žalosne inicijative nekolicine profesora i studenata Papa nije dobrodošao u svome gradu na sveučilištu koje je upravo jedan papa, Bonifacije VIII., davne 1303. utemeljio.

Otkazuje govoriti ondje kako bi otklonio svaki povod prosvjedima koje nitko nije želio. U dobru su mu sjećanju događaji iz god. 1968., kad je doživio i na svojoj koži što znači studentski *parmi valjak*, anarhična mašinerija koja pred sobom ruši sve. Na istom pak rimskom sveučilištu njegov je prethodnik bio odlikovan počasnim doktoratom!

Netko drugi vuče konce - talijansko slobodno zidarstvo

Treba međutim znati i drugu stranu medalje. Italija je laicistička država. Ne treba smetnuti s uma da su utemeljitelji i ujedinitelji suvremene Italije od prije 150 godina bili mahom slobodni zidari (masoni: Garibaldi, Mazzini, di Cavour) i Italija se kao republika nikada nije mogla istrgnuti iz čvrstog zagrljaja i kontrole slobodnozidarskih loža. Upravo u tim ložama, u ljudima koji vuku konce iz pozadine, treba tražiti one sive eminencije koje stoje iza pokušaja da se suvremenom čovjeku nametne apsolutni relativizam. Odatle seže i agresivno neprijateljstvo prema svemu što je crkveno kod nekih talijanskih krugova.

Slobodno zidarstvo se bori za sustav etičkoga i moralnog relativizma koji tjera ljude u sekularnu 'religiju' samoostvarenja, samosvidljivosti. I naravno, uvijek je tu na putu prirodni neprijatelj, Crkva, pa time, naravno, i papinstvo. Poker se igra negdje drugdje, netko drugi povlači konce i instrumentalizira studente i medije. Slobodni zidari su za slobodu, jednakost, bratstvo, snošljivost, humanost. Međutim, u pozadini je potkapanje cjelokupnoga društvenog poretka na svim razinama, svođenje čovjeka na samo jednu, horizontalnu dimenziju, bez one vertikalne, božanske poveznice sa Stvoriteljem.

I jasno, u svojoj borbi za svoj humanizam pod nadzorom velikoga arhitekta slobodno je zidarstvo otkrilo svoga glavnog neprijatelja u Katoličkoj Crkvi. U Crkvi je Isus Krist glavni i jedini kriterij te mjera koju je Bog čovjeku dao i zadao. Etika nije u Crkvi neko relativno područje gdje bi se čovjek samoostvarivao ne obazirući se na *kolateralne žrtve* (primjerice kod abortusa, kloniranja, bioetike, eugenike, kloniranja matičnih stanica, eutanazije, socijalnog darvinizma i sl.), nego je ona prihvat u naravi bitka i čovjeka upisana Božjeg zakona koji izvire iz ljubavi te čovjeka stavlja u protežnicu nade u konačni spas. Kršćanska je nada usmjerena prema onome

što se zbija među nama dogodilo, a to je otkupiteljsko djelo Sina Božjega koji će doći.

Slobodno zidarstvo želi u bitnome stvoriti ateističko, slobodoumno, sekularno, relativističko društvo i kulturu te time potkopati utjecaj Crkve i kršćanstva na društvo i pojedinca. Stoga mu je zadaća oslabiti snagu Crkve, a ta snaga jest upravo u tome što Crkva daje čovjeku sredstva i metode s pomoću kojih može razlikovati duhove, dobro i zlo, istinu i neistinu. To dobro i zlo, istina i neistina nisu vezani uz situacije, nego su u ap-

solutnoj okrenutosti prema Bogu ili otklonu od Boga i Božje volje. Oni zapravo žele ubiti u čovjeku, u razumu i srcu, osjetilo za Boga. Stoga im smeta jaki Papa koji odlučno nastupa i brani istinu i čovjekovu onostranu usmjerenost.

Što ima Papa reći (na) sveučilištu?

Dok se neznatna manjina bunila protiv Papina dolaska, velika je pak većina profesora i studenata htjela čuti magistralnu riječ, pa je stoga Papa poslao rektoru

svoj neodržani govor. "Što ima Papa raditi ili reći na sveučilištu?" - ishodišna je misao Papina predavanja koju na kraju sažima u nekoliko misli:

Papino nije zacijelo "na autoritaran način nametati drugima vjeru. Ona se može darovati samo u slobodi. Onkraj svoje službe kao Pastir Crkve i na temelju same naravi svoje pastirske službe njegova je zadaća držati budnom osjetljivost za istinu; pozivati uvijek iznova razum da stalno traga za istinitim, dobrim, za Bogom, i da mu na tomu putu pripomogne prepoznati korisna svjetla koja su se pojavila tijekom povijesti kršćanske vjere te tako zamijetiti Isusa Krista kao Svjetlo koje prosvjetljuje povijest te pomaže otkrivati i pronalaziti put prema budućnosti."

Podsjeća on na predavanje održano u Regensburgu, gdje je govorio i kao papa, ali prvenstveno kao bivši sveučilišni profesor na svome sveučilištu. U Rimu je pak pozvan upravo kao biskup Rima i kao pastir osjeća se dužnim govoriti pred studentima i profesorima. Ne koć papinsko danas je to sveučilište „sekularno sa svojom autonomijom koja je od svoje utemeljiteljske ideje uvijek spadala na bit sveučilišta, koje mora biti jedino podložno autoritetu istine".

Benedikt se pita: "Što može i što treba reći Papa u susretu sa sveučilištem svoga grada?" S time je povezano i pitanje: "Što je bit i poslanje papinstva? Te: Što je bit i poslanje sveučilišta?"

Odgovornost za Crkvu i poklad vjere

I naglašava kako je Papa ponajprije rimski biskup te kao takav nasljednik svetoga Petra koji ima biskupsku odgovornost za cijelu Katoličku Crkvu. Kao biskup Papa je čovjek koji se brine za zajednicu vjernika. Ta zajednica - Crkva - živi u svijetu te se njezino stanje, njezin put, njezin primjer kao i njezina riječ nužno odražavaju na cjelinu svekolike ljudske zajednice. Kao pastir svoje zajednice Papa je uvelike postao i glas moralnoga uma čovječanstva.

Na primjedbu kako Papa svoju zadaću ne shvaća i ne izvlači prvenstveno iz moralnoga uma, nego iz vjere, iskrsava pitanje: "Što je razum? I kako se legitimira neki izričaj - prije svega neka moralna norma - kao 'razumska'?" Benedikt podvlači kako on govori kao "zastupnik vjerske zajednice u kojoj je u stoljećima njezina postojanja sazrijevala mudrost života; kao predstavnik zajednice koja u sebi jamačno krije stanovito blago moralne spoznaje i iskustva koje je od velikoga značenja za cjelokupno čovječanstvo: U tome smislu on govori kao predstavnik moralnoga uma".

Koja je zadaća sveučilišta?

Na ta pitanja nadovezuje Benedikt XVI. pitanje spram biti i zadaće sveučilišta. Pravo nutarnje ishodište sveučilišta prema njemu jest u čovjekovoj 'žudnji za spoznajom. Čovjek želi znati što je to sve što ga okružuje. On želi istinu'. Ta pak istina nije samo teoretska jer, prema riječima svetoga Augustina, 'puko znanje čini čovjeka turobnim'. Istina je više od znanja. "Spoznaja istine smjera prema spoznaji dobra."

I Papa naglašava: "Istina čini dobrim, dobro je istinito: To je optimizam koji živi u kršćanskoj vjeri jer je ona postala dionik stvarateljskog uma koji se sam objavio u utjelovljenju Boga i kao dobro, kao sama dobrota".

Od posebna je značenja u ovome surječu odnos između teorije i prakse što dolazi do izražaja u pitanju, "kako pronaći pravni poredak koji bi bio poredak slobode, čovjekova dostojanstva i čovjekovih prava". Tu Benedikt podsjeća na tezu njemačkoga filozofa Habermasa koji je rekao kako legitimitet nekoga ustava kao pretpostavke legaliteta proizlazi iz dva izvora: iz podjednako političkog učesća svih građana te iz razumske forme u kojoj se vode političke bitke i raspre. Ta razumska forma ne može biti prema Habermasu samo borba oko aritmetičkih većina, nego se mora karakterizirati kao 'proces argumentacije osjetljiv za istinu'.

„Za mene je znakovito“, nastavlja Papa, kako "Habermas govori o senzibilitetu za istinu kao nužnome elementu u političkim prijedporima i argumentima te time ponovno uvodi pojam istine u filozofsku i političku raspru".

Osjetljivost za istinu

Što je pak istina? Davno Pilatovo pitanje vodi Papu do "blizanaca filozofije i teologije" koji su neodvojivi jedan od drugoga te su bitno pridonijeli nastanku sveučilišta. Susret s Aristotelovom filozofijom kao i s islamom te židovstvom dovelo je u srednjem vijeku do toga da se kršćanstvo moralo hrvati "u novom dijalogu s umom onih drugih utvrđujući svoju vlastitu razumnost".

Papa misli kako se to dade izraziti, zahvaleći doprinosu svetoga Tome Akvinskoga u promišljanju odnosa filozofije i teologije, formulacijom koju je primijenio Kaledonski sabor na kristologiju: "Filozofija i teologija moraju stajati jedna prema drugoj 'nepomiješane' i 'neodvojene'. Nepomiješane, to će reći, kako svaka od obiju mora sačuvati svoj vlastiti identitet". To znači kako je filozofija traganje uma u svojoj slobodi i svojoj vlastitoj odgovornosti, nalazeći se istodobno u dijalogu s povijesnom mudrošću.

Poruka kršćanske vjere jest uvijek "pročišćavajuća snaga za sami um pomažući mu biti više ono što jest. Kršćanska poruka treba sa svoga ishodišta biti uvijek ohrabivanje za istinu te time snaga protiv prisile moći i interesa".

Potom Papa prelazi na epohu moderne s njezinim novim dimenzijama znanja: područje prirodnih te područje povijesnih i humanističkih znanosti. Taj je razvitak "otkrio čovječanstvu goleme razmjere znanja i moći". Papa ipak upozorava na "opasnost sunovraćivanja" i "kapitulacije pred pitanjem istine".

Postoji naime opasnost da "filozofija ne vjeruje više svojoj istinskoj zadaći te da otklizi u pozitivizam; zatim da teologija sa svojom porukom upućenom čovjekovu umu bude potisnuta u privatno područje neke više ili manje velike skupine." Ali, ako razum - zbog brige za svoju umišljenu čistoću - postane gluh za veliku poruku koja mu dolazi od kršćanske vjere i njezine mudrosti, on

će usahnuti poput drveta čije korijenje više ne doseže do živodajne vode. Tako razum gubi odvažnost za istinu te time ne postaje većim, nego manjim. Primjenjujući to na našu europsku kulturu, možemo reći sljedeće: želi li se ona samokonstituirati na temelju svojih vlastitih argumenata, a upravo to sada uvelike čini, zaokupljena svojim sekularizmom i odvajajući se od korijenja iz kojih živi, tada ne postaje razumnijom i čišćom, nego se rastače i razmravljuje.

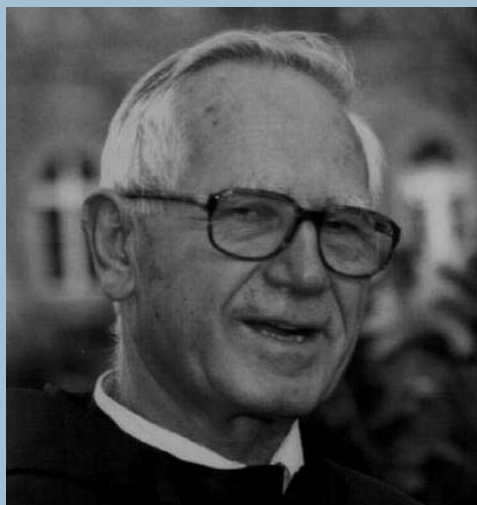
Traganje za istinom, dobrom, ljepotom

Traganje za istinitim, dobrim, lijepim, za Bogom treba ponovno zaživjeti. U tome traganju velika su djela učinili one svjetlonoše i zvijezde koje su izišle iz povijesti kršćanske vjere te su svojim sjajem upirali prstom na Svjetlo Isusa Krista koje prosvjetljuje povijest te pomaže pronalaziti put prema budućnosti.

Stoga Papa traži od Crkve izričito i stanovitu samokritiku. Naime, svojom krivnjom, kratkovidnošću, glupošću omogućili smo antikristu obući se u umilne halje, zavesti čovjeka i suvremeno čovječanstvo, makar nas povijest i tu može poučiti. Davno je pisao Solovjev, kako je novi gospodar zemlje „ponajprije filantrop, prepun sućuti, ne samo prijatelj ljudi, nego i životinja. On je sam vegetarijanac te osvjedočeni duhovnjak“, koji je vjerovao u dobro, pa čak i u Boga, „ali je volio samo sebe“.

Papa prozire kako je djelovanje protukristovskih snaga suptilno. Antikrist pokušava odvojiti čovjeka, njegov razum i slobodu od Boga, želi da pomračenje Boga postane nešto normalno u životu. Arhitekti toga novog poretka („novus ordo saeculorum“ - „novi svjetski poredak“ pronaći ćemo utisnuto na američkim novčanicama), sluge privida, prodavači su magle, virtualnog svijeta, utirajući puta vječnome Božjem neprijatelju koji se svim silama opire Božjem kraljevstvu. Tome se treba suprotstaviti obnovom vjere koja se ne gubi u trulim kompromisima ili pak iracionalnom prepuštanju osjećajima, nego u službi istine dospijeva do svoje punine.

Nepune dvije godine prije svoga izbora za papu kardinal Wojtyła je izrekao znakovite riječi koje nisu izgubile ništa od svoje suvremenosti: „Stojimo pred najodlučnijom bitkom s kojom se čovječanstvo ikada suočilo. I nisam uvjeren da je to vjerska zajednica do kraja shvatila. Danas se nalazimo pred odlučnim, završnim bojem između Crkve i Protu-crkve, između Evanđelja i Protu-evanđelja.“ Suvremena globalizacija te slobodarstvo globalizirane etike koje ima za cilj brisanje razlučnice između dobra i zla postaje sve više normom i pravilom suvremenog djelovanja. Uskrata nastupa Papi u vlastitom gradu, na sveučilištu koje se rodilo iz krila Crkve, samo je još jedan dokaz više kako suvremeno slobodoumlje osjeća u Papi ljuta protivnika. Na nama je davati mu podršku na svekolike načine, poglavito pak slušajući i čitajući ono što on govori Crkvi i svijetu. Slušajući što Duh poručuje Crkvi, kao u Knjizi Otkrivenja u kojoj se bjele odlučni, apokaliptični boj između Neba i Pakla.

MISA U SPOMEN NA FRA LEONARDA OREČA

U ponedjeljak 21. siječnja 2008. navršilo se šest godina od smrti bivšeg međugorskog župnika i osnivača vjersko-humanitarne organizacije „Međugorje-Mir“ dr. fra Leonarda Oreča. U međugorskoj župnoj crkvi u 18 sati za njega se slavila sv. Misa koju je predslavio fra Ivan Landeka, dugogodišnji međugorski župnik i sadašnji predsjednik organizacije „Međugorje-Mir“ na čijem je čelu naslijedio fra Leonarda, u suslavlju s fratrima na službi u Međugorju.

Fra Leonard je služio u Međugorju od 1988. do 1991., a od toga je nešto više od godinu dana bio župnikom. Tijekom te tri godine ostavio je neizbrisiv trag kao iskusen i mudar svećenik, te gorljivi širitelj Gospine poruke mira i pomirenja. U njegovome srcu i umu rodile su se mnoge zamisli koje su kasnije i ostvarene. Poznavajući veliki broj ljudi, a poglavito teško stanje našega naroda pogođenoga ratom, 1992. godine utemeljio je humanitarnu udrugu „Međugorje – Mir“ u Splitu. Udruga je preko prijatelja Međugorja posredovala desetke tisuća tona humanitarne pomoći našem narodu u godinama Domovinskoga rata i čini to sve do danas. Pomoć preko nje stigla je i do potrebnih u Makedoniji, Albaniji te drugih strana svijeta. Radio je na duhovnoj obnovi ljudi ranjenih ratnim zbivanjima i, u skladu s Marijinom porukom mira i pomirenja, povezivao narode i religije.

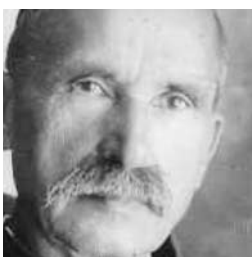
Od 1997. godine djelovao je u Generalnoj kuriji franjevačkoga reda u Rimu. Na toj službi bio je do srpnja 2001. kada ga je pogodila teška bolest. Upravo tih dana bio je proslavio svoju Zlatnu Misu - 50 godina svećeništva.

MLADOMISNICI FRA VJEKOSLAV MILIĆEVIĆ I FRA JOSIP VLAŠIĆ

U prošlom smo broju našega lista pisali o svećeničkom ređenju fra Vjekoslava Milićevića i fra Josipa Vlašića.

Na blagdan Svete Obitelji, 30. prosinca 2007. u župnoj crkvi u Gorici svoju Mladu Misu proslavio je **fra Josip Vlašić**. Gorička crkva bila je premlena da primi sve vjernike koji su došli ovaj radosti trenutak podijeliti s mladomisnikom tako da su mnogi ostali vani i u crkvenom dvorištu pratili misno slavlje u ugodnom i sunčanom zimskom danu. Uz roditelje, rodbinu i prijatelje, te domaće vjernike, svečanom slavlju nazočilo je i dosta vjernika iz širokobriježske župe u kojoj fra Josip trenutno pastoralno djeluje. Na početku je sve pozdravio župnik fra Željko Grubišić, zatim je fra Josip primio roditeljski blagoslov te mu se prigodnim riječima obratio mlađi brat Petar. Uz mladomisnika koji je predvodio svetu Misu, u koncelecijaciji su bili i o. provincijal fra Ivan Sesar, mladomisnikov kolega fra Vjekoslav Milićević, te oko trideset pet svećenika. Propovijedao je fra Sretan Čurčić. Na kraju misnog slavlja fra Josipu je u ime cijele Provincije čestitku i riječi ohrabrenja uputio provincijal fra Ivan Sesar. Sveta Misa je završila svećanim mladomisničkim blagoslovom koji su podijelili fra Josip i fra Vjekoslav.

Fra Vjekoslav, koji je kao đakon nekoliko mjeseci djelovao u župi Međugorje, Mladu Misu je proslavio 20. siječnja 2008. u svojoj rodnoj župi sv. Petra i Pavla u Mostaru. Nova prostrana crkva bila je prepuna vjernika koji su došli nazočiti ovom svečanom slavlju i primiti mladomisnički blagoslov. Uz fra Vjekoslavovu obitelj, rodbinu, prijatelje te brojne domaće vjernike, slavlje su uzveličali i vjernici iz međugorske župe u kojoj mladomisnik pastoralno djeluje. Uvod u misno slavlje bile su kratke meditacije o euharistiji koje su se izmjenjivale s orguljskim improvizacijama u izvedbi bogoslova fra Branimira Novokmeta. Prije početka misnog slavlja sve nazočne je pozdravio župnik fra Šimun Romić, te je mladomisnik nakon majčinskog blagoslova pristupio oltaru. U koncelecijaciji su bili fra Miljenko Šteko, provincijski vikar, fra Josip Vlašić, mladomisnikov kolega, te još dvadesetpet svećenika. Propovijedao je fra Bože Milić. Ovo slavlje sa svojim meštrima uveličali su i postulanti, novaci i bogoslovi Hercegovačke franjevačke provincije koji su dostojanstvenom asistencijom u liturgiji uistinu pridonijeli ljepoti cijelog događaja. Cjelokupnom ozračju pridružio se lijepim pjevanjem i župni zbor pod ravnanjem s. Slavice. Na kraju misnog slavlja fra Vjekoslavu je u ime odsutnog provincijala i sve braće čestitku i riječi potpore uputio vikar fra Miljenko Šteko.

fra Križan Galić

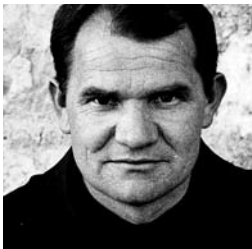
fra Mariofil Sivrić

fra Jozo Bencun

fra Grgo Vasilj

fra Marko Dragičević

fra Jenko Vasilj

STEPINČEVO

Na blagdan blaženog kardinala Alojzija Stepinca, 10. veljače, u župi Međugorje slavit će se večernja sveta spomen Misa na mučeničku smrt fratara iz župe Međugorje: *fra Križana Galića, fra Jozu Bencuna, fra Marka Dragičevića, fra Mariofila Sivrića, fra Grge Vasilja i fra Jenka Vasilja*, šestorice od 66 fratara Hercegovačke franjevačke provincije, koje su partizani i komunisti pogubili za vrijeme i na samom kraju II. svjetskog rata. Misna žrtva prikazuje se i u spomen svim žrtvama iz župe Međugorje palim u tijeku Prvog i Drugog svjetskog, te Domovinskog rata, kao i svima koji su darovali živote za vjeru i domovinu.

NOVA SAKRISTIJA

U siječnju 2008. započeli su radovi između vanjskog oltara i župne crkve zbog izgradnje nove sakristije za potrebe velikog broja svećenika.

Sadašnja sakristija župne crkve sv. Jakova sagrađena je 1969. za uobičajene potrebe jedne župe. Ispod vanjskog oltara sagrađenog 1989. postoji jedna nešto veća sakristija, ali je i ona već odavno premala za sadašnje potrebe.

Gospina ukazanja iz godine u godinu u Međugorje dovode sve veći i veći broj hodočasnika u čijoj pratnji redovito dolaze i svećenici. U 2007. godini bilo ih je 34.265, što znači prosječno preko 90 dnevno. U ljetnom razdoblju i na velike blagdane u Međugorju ih bude i po nekoliko stotina. Na seminaru za svećenike u srpnju 2007., na primjer, sudjelovalo je 628 svećenika iz 46 zemalja sa svih pet kontinenata, a na Festivalu mladih i za obljetnicu ukazanja bilo ih je preko 300.

STATISTIKE ZA SIJEČANJ 2008.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 42.500; broj svećenika koncelebranata: 891 (28 dnevno).

PETNAESTI MEĐUNARODNI SUSRET VODITELJA CENTARA MIRA, MOLITVENIH I KARITATIVNIH SKUPINA

Petnaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održat će se u Međugorju od 2. do 6. ožujka 2008. godine. Tema susreta je „Pouzdanje u Providnost“ (Mt 6, 26-34). Predavači na ovogodišnjem seminaru su fra Ivan Dugandžić i fra Ivan Šarčević.

Fra Ivan Dugandžić je svećenik franjevac, član Hercegovačke franjevačke provincije. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu i na njegovim institutima predaje egzegezu Novoga zavjeta i biblijsku teologiju. Na župi u Međugorju radio je u dva navrata: 1970. – 1972. i 1985. – 1988.

Fra Ivan Šarčević je svećenik franjevac, član Franjevačke provincije Bosne Srebrenje. Na franjevačkoj teologiji u Sarajevu predaje pastoralnu teologiju i katehetiku i urednik je časopisa „Svjetlo riječi“.

KORIZMA

Ove godine korizma počinje 6. veljače. Na Čistu srijedu – Pepelnicu – održava se obred pepeljanja koji simbolizira spremnost vjernika na obraćenje i njegovu svijest da je pred Bogom samo prah. Svakog petka u korizmi poslije večernje svete Mise umjesto Klanjanja križu u crkvi se moli Put križa. Svake nedjelje u korizmi Put križa se moli u 10.30 prije pučke Mise, te poslije večernje svete Mise. Osim ovih promjena koje se tiču samo korizmenog razdoblja, program ostaje isti.

TEMPLARI IZ SLOVENIJE I HRVATSKE U MEĐUGORJU

Templari iz Slovenije i Hrvatske svoj redoviti trodnevni godišnji susret održali su 25., 26. i 27. siječnja u Međugorju. Inicijator susreta bio je veliki prior slovenskih templara Marin Zeno, a članove hrvatske delegacije vodio je veliki prior Templarskog viteškog reda sv. Bernarda i M. Magdalene Krunoslav Matijašević Klobučar.

Tijekom godišnjeg susreta članovi ova dva reda sudjelovali su u večernjem molitvenom programu, te molili na Brdu ukazanja i najavili hodočašća skupina templarskih vitezova iz svijeta.

Na polasku iz Međugorja hodočasnike je pozdravio i blagoslovio župnik fra Petar Vlašić.

ZIMA U MEĐUGORJU

Mediji, među njima i naš Glasnik mira, izvješćujući o župi Međugorje uglavnom su prepuni fotografija na kojima se vidi mnoštvo hodočasnika. Ta mnoštva nisu karakteristična samo za pojedine blagdane i obljetnice, već za sva godišnja doba osim zime, ponajprije siječnja i veljače. Proslavom i dočekom Nove godine kad se tisuće hodočasnika slije u ovo mjesto na molitveni doček Nove godine - novogodišnje bdjenje, uslijede mirniji dani. To je vrijeme kad i oni koji su tijekom godine prezauzeti radom s gostima mogu češće otići u crkvu, na Podbrdo i Križevac. U ovom broju donosimo fotografije Franje Sušca nastale tijekom siječnja i na kojima se osjeti zima u Međugorju.

4

6

5

1. Andreja iz Čitluka sa svojom je tetom molila u crkvi i svakako ne će otići kući a da ne posjeti prostor oko Uskrslog. **2.** Podbrdo zove i privlači. **3.** Orhideje koje nabavlja fra Josip uvijek su kao tek procvale. Sto pedeseta obljetnica ukazanja u Lourdesu obilježava se i u Međugorju. **4.** Crkva u kojoj su mir našli hodočasnici sa svih kontinenata. Pogled na župnu crkvu od Uskrsloga. **5.** Iva je svako jutro u crkvi na ranoj Misi. Naravno, tijekom dana se može susresti na Brdu ukazanja ili Križevcu te opet u crkvi na večernjem molitvenom programu i tako od 1981., svaki dan. **6.** Čim započne zima, broj hodočasnika iz Južne Koreje poraste. Kao da im više odgovara hercegovačka bura nego ljetna žega. Hodočasnici iz ove daleke zemlje čekaju na ispovijed. **7.** Crkva, Brdo ukazanja, Križevac i Uskrsli mjesta su koja nikada nisu bez molitelja.

7

NE BOJ SE, SARFATANKO!

fra Iko Skoko

Sarfata je mjesto južno od Sidona. Nakon što je presušio potok Kerit Jahve je u to mjesto uputio proroka Iliju.

Bog je potaknuo jednu pogansku udovicu da Iliji pomogne preživjeti. Prije ulaska u sami grad Ilija je primijetio ženu koja je skupljala drva. Stupio je s njom u razgovor i zamolio je da mu u vrču doneše malo vode. Žena je bez prigovora poslala stranca uslužiti vodom. Ilija je povikao za njom "Donesi mi i malo kruha u ruci." (1 Kr 17,11) Na traženje kruha žena se našla u nedoumici. Strancu je ispriповjedila da u kući nema kruha, a da brašna i ulja ima tek toliko da još jedanput može pripremiti skroman objed sebi i svomu sinu te da se ne nada ničemu više nego samoj smrti.

Nakon te njezine ispovijedi i beznadnih riječi, Ilija joj reče: "Ništa se ne boj. Idi i uradi kako si rekla; samo najprije umijesi meni kolačić, pa mi donesi, a onda zgotovi za sebe i za svoga sina." (1 Kr 17,13) Potom joj reče da će po Božjem davanju imati dovoljno brašna i dovoljno ulja dok kiša ne padne. Žena je povjerovala proroku Iliji

i učinila kako je rekao. S njim je podijelila svoj posljednji komadić kruha. No, nakon toga žena je imala dovoljno brašna i ulja za sebe i svog sina da je preživjela sušu i glad, upravo onako kako je rekao Ilija.

Nakon svih tih događanja razbolio se sin Ilijine domaćice i umro. Majka je mislila da je za njegovu smrt donekle kriv i Ilija jer ju je podsjetio na njezin grijeh. Ilija se molio Bogu da oživi dječaka i Bog je uslišio njegovu molbu. Kad je udovica vidjela sina živa, sva ispunjena radošću reče Iliji: "Sada znam da si ti čovjek Božji i da je riječ Jahvina u tvojim ustima istinita." (1 Kr 17,24)

U ovom odlomku vidimo kako se Bog brine za svoga proroka, ali i to da se Božje spasenje ne ograničava samo na jedan, izabrani narod. Preko proroka Ilije Bog spašava poganku od gladi i oživljava njezina sina. Boga ne mogu omeđiti ljudske granice - snaga njegove ljubavi, dobrote i milosrđa dotiče život svakoga čovjeka koji mu otvori svoje srce i želi s njime surađivati.

LJEPOTA GOVORA

Zakoračujemo u milosno korizmeno vrijeme. Svaka korizma je prigoda za dobre odluke i nakane: Mnogi se odriču svojih slasnih zaloggaja, poroka, ružnih navika... Svako odricanje je dobro. No, uz odricanje važno je i odlučivati se činiti dobro na sebi i oko sebe. Zato bi bilo dobro, primjerice, odlučiti svoj govor uskladiti s govorom blagosti i blagoslova. Isus jedanput svojim suputnicima reče: «Naprotiv, što iz usta izlazi, iz srca izvire i to onečišćuje čovjeka. Ta iz srca izvire opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke.» (Mt 15, 18-19)

Iz tih Isusovih riječi vidimo važnost našega govora koji nerijetko postaje jezik osude, mržnje, klevete, laži... Stoga bi svaki čovjek, napose vjernik, svojim jezikom i govorom trebao biti Božji glas u našem vremenu. Isus nas poziva na blagoslovljeni govor koji će u svakome stvarati prostor za Radosnu vijest - za Riječ koja je tijelom postala.

Psalmist nas upozorava kako svoj jezik trebamo od zla susprezati i usne od riječi prijevarnih. Toliko smo puta svjedoci koliko zla u srcima ljudi može izazvati samo jedna neodgovorno izgovorena riječ. Oštre i lažne riječi uzrok su ratova, nemira, prepirki... Zato odgovornost u govoru mora biti duboko utkana u naše biće. Svaku riječ trebamo podvrći sudu savjesti i dovesti je u sklad s njome. Riječ koja se izgovara s poticajima srdžbe i osvete ponajprije ranjava savjest onoga koji je govori, ali posljedice nanosi i slušatelju.

Kad Isus govori i upozorava uvijek to čini iz ljubavi. I kada Isus podiže glas, On drugoga želi podići i probuditi, odvratiti od krivoga puta, a ne poniziti. Sastavni dio Isusova govora u svakoj prilici bijaše ljubav prema slušateljima. Takva logika govora mora postati i našom logikom jer se zovemo i jesmo Isusovi učenici.

Često čujemo kako Gospa govori majčinski. Ona se u Međugorju po vidiocima cijelom svijetu obraća blagim riječima. Gospa nam tepa, što je vidljivo iz njezine riječi za vidoce - dječice. Budimo i mi nositelji takve lijepe riječi jer ona otvara sva vrata, i vrata svačijega srca. Neka naš govor bude jezik ljubavi, jezik koji će biti nova nada i iskren poticaj drugima za život po Božjem planu. Neka bude daleko od nas svaka srdžba i ružna riječ ili, ne daj Bože, psovka.

fra Mario Knežević

OTIŠAO SAM PO TJELESNU HRANU, A KUĆI DONIO DUHOVNU

Doživio sam čudo: prestao sam ići lošim putem, odbacio sam staro odijelo i obukao novo. Sretan sam, i sve kušnje koje dođu prihvaćam u molitvi.

Zovem se Saše Serafimovski, živim u Skopju, u Makedoniji. Imam 37 godina, oženjen sam, imam kćerku i ako je Božja volja imat ćemo još djece. Nakon deset godina braka, ovo nam je prva beba.

Na dan Bogojavljenja krenuo sam na tržnicu i ni sam ne znam kako se dogodilo da sam promijenio smjer i krenuo prema jednoj tržnici na kojoj se može kupiti sve, od igle do lokomotive. Nikad prije nisam tamo odlazio, niti sam želio tamo ići... Na toj sam tržnici ugledao časopis koji se zove Glasnik mira. Nakon što sam ga prelistao, kupio sam svih 20 komada i ostao bez novca koji mi je trebao za kupovinu namirnica!

Kod kuće je, naravno, bilo problema, ali sam rekao ženi: „Ne brini se, Bog će providjeti. Ako nema mesa, ima krumpira, samo neka mi budemo živi i zdravi!“ Bilo je oko 12 sati.

Oko 16 sati nazvao me susjed, lovac, musliman, i kaže mi: „Saša, dođi brzo, imam iznenađenje za tebe!“ Otišao sam smjesta, i što vidim? Divlju svinju od oko

80 kg! Kaže on meni: „Dragi susjede, znaš da mi ne jedemo svinjsko meso pa ti ovo darujem. Besplatno.“ Sav radostan otišao sam kući s osamdeset kilograma mesa. Kad je to vidjela moja draga Milena nije mogla vjerovati svojim očima! Prvi put u životu jeli smo veprovinu!

Duša i srce bili su mi prepuni i rekoženi: „Vidiš da se Isus i njegova Majka brinu za nas! Imamo mnogo više od onih 500 grama mesa koje si tražila!“

Dok sam se vani bavio veprovinom, moja je žena krišom listala onaj časopis, onih 20 komada koje sam bio donio. Te večeri rekla mi je da je moja vjera jaka i da žali što ne može tako vjerovati. Prolila je i koju suzu...

Nekoliko riječi o meni: Ja sam pravoslavnog podrijetla, nikada u životu nisam išao u crkvu. Išao sam lošim putem, pio sam, zabavljao se, padao sam i moralno i psihički i materijalno.

Božja ruka pokazala mi se jednog dana 1999. godine. U svojstvu djelatnika

Telekoma jednog sam dana bio kod sestara milosrdnica. Toplo su me primile. Razgovarali smo o svemu i svačemu, zatim me je jedna sestra pozvala na Misu i rekla da će me upoznati sa župnikom don Nikolom. Iako mi je zapadni obred bio malo stran, od toga sam dana redovito išao u crkvu. Jednog dana don Nikola mi je rekao da u Skopju postoji i istočni katolički obred, i upoznao me s don Marijanom.

Doživio sam čudo: prestao sam ići lošim putem, odbacio sam staro odijelo i obukao novo. Sretan sam, i sve kušnje koje dođu prihvaćam u molitvi. Pristupio sam Katoličkoj Crkvi 2000. godine, a poslije mene i moji roditelji i moja supruga koja je Srпкиnja. Vjenčali smo se i krstili bebu u Katoličkoj Crkvi. Sada smo sretna obitelj, imamo Krista i molimo Boga za sve koji su na lošem putu da ih Isus povede, da im osvijetli put do spasenja.

Saše Serafimovski

FRA DRAGO ŠKROBO

U srijedu, 30. siječnja 2008. u Franjevačkom samostanu na Humcu, u 65. godini života, 46. godini redovništva i 39. godini svećeništva, opremljen svetim sakramentima umirućih, preminuo je fra Drago Škrobo. Fra Drago je rođen u obitelji Jure i Ive r. Skoko u Dužicama, župa Rasno, 11. listopada 1943. Kršten je u župnoj crkvi dan poslije. Pučku školu pohađao je u Dužicama, Ledincu i na Širokom Brijegu, a klasičnu gimnaziju u Sinju i Dubrovniku. Studirao je teologiju i filozofiju u Visokom, Sarajevu i Schwazu.

Franjevački habit fra Drago je obukao na Humcu 13. rujna 1962. i vječne zavjete, u istom samostanu, položio 15. srpnja 1968. Za svećenika je zaređen 26. srpnja 1969. u Frohnleiten, Austrija. Djelovao je kao kapelan na Humcu, u Međugorju, Mostaru i Čerinu, te kao župnik u Ružićima i Pločama.

Fra Drago je pokopan 1. veljače u franjevačku grobnicu na groblju Mekovac u Širokom Brijegu. Pogrebnu koncelebriranu sv. Misu predslavio je provincijal fra Ivan Sesar uz sudjelovanje osamdeset svećenika. Od pokojnika su se oprostili župnik njegove rodne župe fra Ante Kurtović, humački gvardijan fra Miro Šego, čerinski župnik fra Iko Skoko te širokobriješki gvardijan fra Branimir Musa koji je također pročitao riječi sućuti biskupa mons. Ratka Perića, provincijala Bosne Srebrene fra Mije Džolana, zadarskog provincijala fra Jozе Sopte i provincijalke s. Jelene Puljić.

Donosimo oproštajnu riječ provincijala fra Ivana Sesara.

Poštovani obitelji pokojnoga fra Drage, braćo i sestre!

Poštovani i dragi naš fra Drago!

Izmoren i shrvan teškom i dugom bolešću došao si pod svodove širokobriješke crkve, u naručje naše nebeske Majke Marije. Putanja Tvoga životnog puta spojila se u kružnicu upravo ovdje, u Tvom Širokom Brijegu.

Kao dječak, Ti si na svaku Gospojinu, ali i u drugim prigodama zadivljen gledao ovu istu crkvu, slušao priče o njoj,

nadahnjivao se svetošću i žrtvom njezinih čuvara, fratara. Tvoj stric fra Čedo pričao Ti je o Brijegu - o crkvi, o gimnaziji, o fratrima profesorima, a on sam bijaše jedan od njih. I sve je to u Tvom dječaćkom srcu plodilo željom da i sam postaneš fratrom. Tvoji pobožni roditelji, otac Jure i majka Iva, u Tvoje su srce ulijevali ulje vjere iz svoje životne svjetiljke i srca, krepku odanost Bogu i nebeskoj Majci. Nakon Dužica i Ledinca, na Brijegu, gdje si nastavio pučku školu, raste i sazrijeva Tvoja odluka, nadahnutta roditeljskom vjerom i širokobriješkim duhom.

Nakon sjemeništa u Sinju i Dubrovniku fra Drago oblači haljinu sv. našega oca Franje na Humcu te ulazi u obitelj Hercegovačke franjevačke provincije. Studij završava u Sarajevu i u Schwazu. Zaređen za svećenika vraća se u Hercegovinu za duhovnog pomoćnika na Humcu pa u Međugorju, da bi od 1974. do 1976. bio župnikom u Ružićima.

Ti si, oče fra Drago, svoje najljepše godine franjevačkog i svećeničkog života posvetio našem gradu Mostaru. Može se reći da je riječ o istodobno lijepom, dugom i teškom razdoblju od 1976. do 1988. godine. U samostanu sv. Petra i Pavla sa svojom subraćom bio si u onim teškim komunističkim vremenima duhovni svjetionik hrvatskom rimokatoličkom puku, a na osobit način mladeži toga grada. Stasit, zvonkog i jasnog glasa, čedan i nenametljiv, uvijek nasmijan, s velikom si ljubavlju i poštovanjem pristupao svojim redovničkim i svećenič-

kim dužnostima. Crkva sv. Petra i Pavla, u Domovinskom ratu spaljena i sravnjena sa zemljom, uvijek prepuna vjernika žednih utjehe i Božje riječi, dok si Ti propovijedao ni okom ne bi trepnula. Tolike sv. ispovijedi, tolika vjenčanja i krštenja, toliki satovi vjeronauka, toliko vremena provedenog u razgovoru s onima kojima je trebala utjeha, toliki dani, mjeseci i godine dežurstva u župnom uredu, tolike blagoslovljene kuće, toliki blagoslovi polja - od Gorice u vrh Cima do Donje Jasenice, od Miljkovića sve tamo do Bijelog Polja. I nakon svakoga, i najtežeg posla, uvijek svjež, uredan, nasmijan s braćom u samostanskom dnevnom boravku još satima si bio spreman razgovarati o potrebama svojih vjernika. Oni, vjernici, bili su Tvoja glavna briga i s njima si, vjernicima Mostara, bio redovit na uočnicu Gospojine, svoje Blažene Djevice Marije na Širokom Brijegu. Ostalo je zapamćeno da ni jedno Hodočašće mladeži na Široki Brijeg nisi propustio, a toliko si puta s vjernicima Mostara pješice hodio Širokobriješkoj Gospi.

Nakon Mostara, daruješ se, jedanaest godina, župljanima na Pločama. Već tada se opaka bolest počela nastanjivati u Tvom tijelu. No, nisi joj se dao, već si nastavio raditi, kao rekonvalescent, ponovno u Mostaru, a potom na Čerinu, uvijek radostan i razgovorljiv, kao da si najzdraviji. Poštujući sve što su liječnici rekli, u svakom si trenutku, kad bi bolovi bili manji, prianjao svom dušom uz svoj svećenički i redovnički posao. I najbolesniji, kao i u trenutcima dobra zdravlja,

oko sebe si širio mir i blagost, mir koji se širio iz Tvoje velike ljudske, kršćanske i fratarske duše. Tvoji su susreti s ljudima uvijek prerastali u prijateljstva, pa i u sredini kakav je zatvor kakav bijaše komunistički kazamat Čelovina u Mostaru gdje si odrobijao svojih šest mjeseci zatvora na koji si osuđen za župnikovanja u Ružićima.

Zbog nedostatnosti naših riječi, nikada nam nije lako doći u posjet teškom bolesniku, ali kad god smo mi Tvoja subraća k Tebi dolazili svojim si nas osmijehom i svojim pogledom tako smirivao jer ničim nisi odavao koliko je teška Tvoja bolest. Uza sve svoje krasne životne crte, najveća je ona s kojom si snagom i vjeron svojoj teškoj bolesti gledao u oči: *Bolest je sad moj život, to je moja stvarnost, ja grlim taj svoj križ*. Sve što si drugima toliko puta u prigodi podjeljivanja bolesničkih sakramenata govorio, a oni Tvojom riječju bili utješeni, znao si sada reći i samom sebi, i biti spreman za susret sa svojom smrću, uvjeren da je to samo prijelaz iz vremena u vječnost. Tvoja vjera u svim Tvojim propovijedima nije bila tek praporac što zveči, ili pljeva na strnjici, već zlato žeženo Bogom pozlačeno. Izdržala je Tvoja vjera u Tvojoj bolesti i sve nas zadivila i dala nam primjer.

Još pred kratko vrijeme svojoj si subraći rekao: Moja smrt nije daleko. Ja bih sada u naš samostan na Humac, a kad umrem ukopajte me s mojom subraćom na Širokom Brijegu. Dragi fra Drago, evo nas na Širokom Brijegu, nedaleko od Tvojih Dužica. U ime Tvoje Hercegovачke franjevačke provincije, hvala Ti za sve. Od svojih šezdeset i pet životnih godina svojoj Provinciji dao si ih četrdeset i šest, kao svećenik trideset i devet. Dragi subrate, u ime sve naše braće hvala Ti za svaki dan, za svaki trenutak koji smo zajedno živjeli i dali svojoj majci Provinciji, našem narodu, našoj kršnoj Hercegovini. Kao provincijal Tvoje i moje, naše zajednice i nas fratara i našega puka, beskrajno sam Ti zahvalan. Učili smo od Tebe kako treba živjeti, kako treba trpjeti, kako se treba s Bogom susresti. Pošao si pred nama, dragi naš subrate, vrlo brzo iza našeg fra Joze i našeg fra Dobroslava, a mogli ste još živjeti, mogli smo još mnoge dane zajedno provesti. No, živjeli ste do Božje volje, i to ste tako redovnički ostvarili. I nama je, vašoj subraći, i svima nama, dragi vjernici, do Božje

volje. Vi nam, fra Drago, dajete pravi primjer kako se to čini. Hvala Ti!

Moja iskrena i duboka sućut obitelji pokojnog fra Drage i zahvalnost za sve dobro vama i svima onima, od liječnika do zadnjega koji ga je u njegovoj bolesti pohodio. Hvala subraći Mostara, Čerina, Zagreba, Humca, subraći Širokog Brijega i cijele naše Provincije.

Oče fra Drago, pošao si odmoriti svoje umorne i ispaćene udove, svoje bolešću izmučeno tijelo. U miru Božjem počivaj do naše subraće u Mekovcu, a hrast će stari, širokobriješki, s tugom i ponosom u svoje godove zabilježiti sve lijepo što je s Tobom i što si Ti s njim doživio.

Pokoj vječni daruj mu, Gospodine! Počivao u miru Božjem. Amen.

Fra Drago je pokopan 1. veljače u franjevačku grobnicu na groblju Mekovac u Širokom Brijegu. Pogrebnu koncelebriranu sv. Misu predslavio je provincijal fra Ivan Sesar uz sudjelovanje osamdeset svećenika. Od pokojnika su se oprostili župnik njegove rodne župe fra Ante Kurtović, humački gvardijan fra Miro Šego, čerinski župnik fra Iko Skoko te širokobriješki gvardijan fra Branimir Musa koji je također pročitao riječi sućuti biskupa mons. Ratka Perića, provincijala Bosne Srebrene fra Miđe Džolana, zadarskog provincijala fra Joze Sopte i provincijalke s. Jelene Puljić.

GOSPA U MARPINGENU TREĆI PUT (2.)

fra Karlo Lovrić

U prošlom smo broju objavili prvi dio teksta o ukazanjima u njemačkom mjestu Marpingenu koje je zanimljivo i po tomu što su najprije tri djevojčice godine 1876., a potom jedan mještanin, 1983. i tri djevojke 1999. tvrdili da im se ukazuje Blažena Djevica Marija. Ni jedno od ta tri ukazanja nije priznato autentičnim, no Marpingen je postao mjestom molitve u koje dolaze molitelji iz cijele Njemačke.

Ukazanje (deveto) 8. kolovoza 1999.

Kao i za prethodnih ukazanja, iznad špi-lje lebdi velik i veličanstven golub. Premješta se u smjeru ljudi i baca cvijeće. Pojavljuju se i četiri velika anđela koje prate mali anđeli. Jedan od anđela je Gabrijel. Poslije ovoga prizora vidjelice vide Gospu. Ona je lijepa, kosa joj je tamna, a oči plave. U desnoj ruci nosi Dijete Isusa, a u lijevoj ruci drži krunicu. Traži da se moli krunica za obraćenje grješnika i mir u svijetu...

Ukazanje (deseto) 21. kolovoza 1999.

Na početku ukazanja p. Jörg Müller preko razglasa traži razumijevanje nazočnih za test koji će poduzeti nad vidjelicama da bi mogao prosuditi o autentičnosti ukazanja. Marion i Kristina, dvije žene koje vide Gospu, poslije prvog ukazanja opisale su što su vidjele. Gospa je najprije bila sama, obučena vrlo jednostavno. Bila je vrlo žalosna, što je najviše pogodilo Kristinu. Malo poslije bilo je tu i Dijete Isus. Po Kristini, Gospa je rekla da na kraju moramo ići na izvor i na očigled sviju popiti vode. Marion je bila najprije neodlučna jer je to uzela za neposlušnost. Judita kaže da ona želi čeka- ti precizniju Gospinu uputu.

P. Müller je za vrijeme ukazanja učinio sljedeći test na Kristini i Marion: stavio je list papira pred njihove otvorene oči. Nisu na to reagirale, nastavile su gledati velikim otvorenim očima prema mjestu gdje se nalazila Gospa. Zatim je u njihove otvorene oči fiksirao lampu, ali u njihovim zjenicama nije bilo promjene. P. Müller ih je udario po rukama, no za vrijeme ekstaze nije slijedila nikakva reakcija.

Gospa je obećala da će doći i 5. rujna (Kristina) i 6. rujna (Marion).

Oko 10 sati bilo je još jedno ukazanje na kraju pobožnosti Križnog puta.

Kristina: «Gospa je rekla: *Moja djeco, prihvatite žrtvu koju vam danas nalažem. Prije svega poruke, zatim molitve. Molite s mnogo ljubavi u svojim srcima; kako to raduje moga Sina kad vidi da ga toliko ljubite. Ja znam da*

put prema Bogu nije jednostavan, zato sam vas pratila na Križnom putu da vidite kako je bila velika bol moga Sina. Njegova bol nije još dovršena. Vidite da su crkve prazne i da njegova djeca ne idu k Njemu. Zato, molite molitvu koju sam vam dala: ta će mu molitva donijeti mnogo radosti.»

Ukazanje (jedanaesto) 5. rujna 1999.

Kristina: «Gospa kaže: *Moja djeco, puno se radujem da ste me poslušali i došli ovamo. Sve vas volim i stavljam u svoje Bezgrješno srce. Ono treba biti vaše utočište i vaša utjeha.*

(kratka šutnja) Poslao me je moj Sin na ovo mjesto kao posljednju opomenu za Njemačku. Obratite se, moja djeco! Obratite se! Obratite se! (kratka šutnja) Milosti obraćenja su spremne u nebu, ali ih vi trebate primiti. Svaka milost obraćenja koju u svom srcu odbijete teško vrijeđa srce moga božanskoga Sina... Molite, molite i obraćajte se! Molite svetu krunicu! Posjećujte moga Sina u crkvama! Primajte sakramente! Ispovijedajte se! (kratka šutnja) Protivnik je tako jak, ipak će na kraju moje Bezgrješno srce trijumfirati: ne bojte se, moja djeco! Sve je u Božjem planu!»

«Gospa kaže: *Moja djeco, puno se radujem da ste me poslušali i došli ovdje. Sve vas volim i zatvaram u svoje Bezgrješno srce. Ono treba biti vaše utočište i vaša utjeha. Poslao me je moj Sin na ovo mjesto kao posljednju opomenu za Njemačku. Obratite se, moja djeco! Obratite se! Obratite se! Milosti obraćenja su spremne u nebu ali ih vi trebate primiti. Svaka milost obraćenja koju u svom srcu odbijete teško vrijeđa srce moga božanskoga Sina... Molite, molite i obraćajte se! Molite svetu krunicu! Posjećujte moga Sina u crkvama! Primajte sakramente! Ispovijedajte se! Protivnik je tako jak, ipak će na kraju moje Bezgrješno srce trijumfirati: ne bojte se, moja djeco! Sve je u Božjem planu!»*

Judith: «Gospa kaže: Moja djeco, ovamo dolazim od vas ovdje i od sve moje djece u Njemačkoj zatražiti: trebate moliti, činiti pokoru i sa mnom Njemačku povratiti za Nebo. Njemačka je tako udaljena od Boga! Toliko se danas griješi! Bujica grijeha koja se samo iz Njemačke penje do neba zahtijevala bi Božju pravdu. Moja djeco, došla sam ovdje zatražiti vašu pomoć: vi ne možete razumjeti kolika je moja bol kad vidim kakvu igru igra demon u Njemačkoj, jer ga vi ljudi slušate. Trebate moliti, trebate imati povjerenja u mene, trebate svaki dan posvećivati svoje obitelji, svoje zajednice, svoju državu i cijelu Njemačku! Posveta momu Bezgrješnom srcu, srcu koje je vaše utočište, srcu koje vas čeka uzdišući, srcu koje kuca za vas. Sve vaše nakane svaki tren nosim pred Božje prijestolje. Iznosim svu svoju bol Bogu, ali je Njegovo Srce ranjeno kao i moje kad gleda Njemačku. I još, moja djeco! Još gleda s milosrđem i s ljubavlju svoga Srca prema vama. Ali ako se vi ne popravite, ako se ne obratite, ako ponovno ne zavolite Boga i ako ne živite po Njegovim zapovijedima i zapovijedima Crkve, ne znam kako dugo mogu zadržati Božju ruku. Moja djeco, danas vas molim, ne zapovijedam više, ja vas molim: pomozite mi! Pomozite mi: toliko je to važno u ovom vremenu. U žurbi sam, nemam više vremena. Vi se trebate konačno probuditi. Ne treba oklijevati. Ne treba čekati. Konačno trebate reagirati ozbiljno u svom životu. I tako sa mnom spasiti Njemačku. Moja djeco, ja vas toliko volim. U ovoj namjeri poslao me je Isus. U ovoj nakani ja vas danas molim, to nije više zahtjev, to je usrdna molba.»

Kristina: «Gospa kaže: Ove riječi nisu samo za moju djecu u Njemačkoj nego i za svu moju djecu cijeloga svijeta. Prije nego zavlada mir u svijetu, treba mir zavladata u narodima i ovaj mir će se uspostaviti po trijumfu moga Bezgrješnoga srca.» (kratka šutnja)

Danas sam jednako došla da vam saopćim svoju želju. Želja mi je da se na ovom mjestu podigne svetište u čast Presvetoga Trojstva. Sve je u Božjem planu.

Ja ću svime ravnati.

Ne gubite vrijeme. Nemam vremena. Ja ću sve voditi, ne bojte se. Sve je u Božjem planu. Kuća Padra Pia ulazi u ovo svetište. Padre Pio, moj ljubljani sin, već za života bio je moje oruđe.»

Judith: «Gospa kaže: Danas sam došla s djecom. Došla sam zatražiti od vas da mi pomognete da se zaustavi ovo ubijanje u vašoj zemlji. Ovo ubijanje vapi u nebo. Nanosi veliku bol Bogu i ranjava Božje Srce mnogim ranama. Srce Isusovo krvari. Krvvari bolju zbog

akcije koju vi ljudi poduzimate. Vi ne smijete napadati stvaralački Božji čin u kojem je Bog obuhvatio vas ljude. Vi ne smijete to činiti. Molite da vaša zemlja prestane ubijati brojnu djecu. Djeca su s nama u nebu, ali osobe koje to čine su u opasnosti da izgube vječnost. Vi ne možete sebi predočiti kako je velika rana Srca Isusova...»

Gospino ukazanje u nedjelju večer 5. rujna 1999.

Ove subote obavljamo Križni put kako je to Ona zaželjela tijekom dva posljednja ukazanja. Na trinaestoj postaji: Isus je odložio križ u ruke svoje Majke. Ona se danas ukazala treći put za vrijeme svećenikove molitve. To je bilo u 21.15.

Marion: Gospa hoće da svećenik završi molitvu jer je to vrlo važno. Ona govori i preko svećenika.

Kristina: «Gospa kaže: Moja djeco, došla sam vas ovamo u ovaj kasni sat nešto vam objasniti. Vidite ovu postaju: ne možete sebi zamisliti kako je bila velika i duboka bol kad sam primila u svoje ruke svoga ljubljenoga Sina: bio je izranjen, popljuvan, izrugan. Ovu neizmjernu bol ja ne mogu opisati. Pokušajte sebi predočiti kakva je mogla biti ova bol. Ali moja bol je također velika kad moja djeca ne dopuštaju da ih vodim do svoga Sina. (šutnja) Mislite na molitvu koju sam ovdje dala, molite je! Moj je Sin veoma sretan kad molite. Dođite k meni da vas mogu voditi. Povjerite se meni poput malog djeteta. Ja sam vaša majka, to nisu prazne riječi: Ja sam vaša Nebeska Majka.

Judith je potvrdila da joj je Gospa rekla da se moli Križni put jer Isus i «danas trpi u svijetu, u osobama koje susrećete, u onima koji trpe, u bolesnima. Primite s posebnom ljubavlju te osobe. U njima je Isus, moj Sin kojemu služite... (...) patnja moga Sina se obnavlja. Za svaku osobu koja napusti moga

Sina moja bol postaje veća. Utješite me, moja djeco! Uklonite trnje iz moga srca! Ovo trnje koje svijet danas zabada s toliko snage!

Kad je završena pobožnost Križnoga puta, Gospa preko Marion je rekla: «Doći ću još u listopadu».

Dvanaesto ukazanje Blažene Djevice Marije: Ponedjeljak, 6. rujna 1999.

Kristina: «Gospa je rekla: Moja djeco, došla sam još jednom da vas pozovem na molitvu i da vam objasnim da je moje poslanje ovdje vrlo važno. Svaka riječ je milost koju vam trebam donijeti. Mnogima se ove riječi mogu činiti vrlo jednostavnim, ali ih je teško provesti; zato vam želim pomoći. Budite sigurni da vas nikada ne ću ostaviti same.

Moja djeco, ne bojte se, ja vas vodim. Sjetite se mojih riječi za vrijeme trinaeste postaje Križnoga puta. Ali moja je bol tako velika jer se moja djeca ne daju voditi prema mome Sinu. Uvijek i uvijek moram vam to ponavljati: dođite k meni da vas dovedem k svome Sinu. I jer vas ljubim toliko, ja ponavljam i ponavljam ću uvijek i uvijek iznova. Ne ću se zaustaviti dok vas ne dovedem do svoga Sina. Ja sam vaša Majka. Ne ću se umoriti moliti vas. (kratka šutnja)

Kristina: Uzbuđena sam, neopisivo. «O, moj Bože!»

Isus: «Da, istina je da sam vam poslao svoju majku. Uistinu kažem vam: slušajte moju Majku. Samo preko njezina Bezgrješnoga srca možete se meni pridružiti».

Marion: «Gospa kaže: Želim da dolazite k meni s ljubavlju, ne u strahu već u ljubavi. Ne bojte se, ne će biti trećeg svjetskog rata ni holokausta, jer smo moj Otac, Ja i Duh Sveti stvorili svijet tako lijep. Ne ćemo ga rušiti. Ima toliko poruka koje kruže, ali one ne potječu od nas. Hoću da dolazite s ljubavlju jer vas ljubim...»

KRATKI ŽIVOTOPISI POKOJNIH MEĐUGORSKIH DUŠOBRIŽNIKA (2)

Slijede osnovni podatci o svim pokojnim međugorskim župnicima i kapelanima. Zaslužili su barem toliko, jer su svojim životom nastojali svjedočiti Krista i njegovo evanđelje pobožnom hercegovačkom puku. Neke od njih resi svetački život, neke pak mučeništvo koje su podnijeli samo zbog vjernosti Kristovu evanđelju i pripadnosti hrvatskome narodu. O svakome donosim tek kratki životopis, u nadi da će Gospodin znati nagraditi njihov trud i muke neusporedivo većom nagradom nego je ovaj kratki prikaz njihova života i rada.

fra Robert Jolić

Fra Andeo Nuić rodio se u Drinovcima 20. studenoga 1850. Osnovno je školovanje završio kod franjevaca na Širokom Brijegu. U franjevački red stupio je na Š. Brijegu 1866. Studirao je najprije na Š. Brijegu, a potom u Rimu, gdje i zaređen za svećenika 1873. Djelovao je najprije na Š. Brijegu kao kapelan (1874./75.), pa onda sedam godina kao učitelj u osnovnoj školi u Mostaru (1875.-82.), dok škole nisu preuzele državne vlasti. Dobio je prvi harmonij u Mostaru, dar bečkoga društva "Immaculata" te učio djecu pjevati vjerske i nacionalne pjesme. Isto nastavlja i nakon premještaja na Humcu. Tu je učitelj u školi te poučava klerike sviranju i pjevanju (1882.-86.). Na Humcu je otvorio prvi muzej u BiH (1884.), godinu dana prije osnutka Zemaljskog muzeja u Sarajevu te u nj smjestio vrijedne nalaze. Taj je muzej u novije vrijeme konačno lijepo uređen i smješten u podrumskim prostorijama humačkog samostana. Bio je župnik u Županjcu (1886.-89. i 1895.-98.), gvardijan i župnik u Mostaru (1889.-92.) i na Humcu (1898.-1904.), župnik u Međugorju (1907.-14.) i Konjicu (1915./16.). U Tomislavgradu je kao župnik 1896. otkrio ostatke rimskoga foruma i svetišta te o tome obavijestio dr. Carla Patscha. Poslije je s njim nadgledao iskopavanje. Bavio se fotografijom. Poznat je po skupljanju narodnoga blaga. Utemeljio je pjevačko društvo „Kosača“ te jedno vrijeme bio predsjednik pjevačkog društva „Hrvoje“. Nabavljao je glazbene instrumente u više župa. Bavio se fotografiranjem, uvezivanjem knjiga, uređivanjem župnih i provincijskih spisa. Danas je u puku najpoznatiji po *Molitveniku fra Andela Nuića*, koji je do danas izišao u 22 izdanja i vjerojatno preko 300.000 primjeraka. Prvo izdanje izišlo je 1892. go-

dine. Vodio je dnevnik pod imenom *Svaštenjak*, važan za poznavanje povijesnih prilika u kojima je živio. Od 1904. do 1907. bio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije. Preminuo je u Mostaru 15. svibnja 1916. od bolesti želuca i trovanja krvi, u 66. god. života, 50. god. redovništva. Bio je aktualni župnik u Konjicu. Pokopan je na groblju Šoinovcu.

Fra Kažimir Bebek st. rodio se u Vitini 2. travnja 1860. Niže i srednje školovanje završio je na Širokom Brijegu. Filozofski i teološki studij završio je u Bozenu u južnom Tirolu. U Franjevački je red primljen 1877., a za svećenika je zaređen 1883. Pastoralno je djelovao kao kapelan u Županjcu (1885./86.), Mostaru (1886./87.), Konjicu (1887.-89.), župnik u Seonici (1889.-95.), kapelan na Humcu (1895./96.), župnik u Gabeli (1896./97.), gvardijan i župnik u Mostaru (1897.-1901. i 1906.-09.), župnik u Gorici (1901.-06.), Rasnu (1909.-14.) i Međugorju (1914./15.). Bio je vjeroučitelj, meštar novaka, duhovnik klerika te dvaput definitor Provincije (1901.-04. i 1907.-10.). U Gorici je započeo izgradnju župnoga stana, kojega su poslije drugi dovršili. Strpljivo je podnosio bolest i brojne operacijske zahvate. Bolovao je od raka grla. Preminuo je na Humcu 8. travnja 1916., u 68. god. života, 51. god. redovništva i 46. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Ciprijan Brkić je jedan od rijetkih franjevaca u Hercegovini koji je 1945. umro prirodnom smrću: ostali su bili pobijeni od partizanske vojske. Fra Ciprijan je preminuo 28. srpnja 1945., u 77. god. života, 59. god. redovništva i 55. god. svećeništva. Rodio se u Studencima 3. veljače 1868. Školo-

vao se u franjevačkom samostanu na Humcu, gdje je 1884. obukao franjevački habit. Bogoslovni studij završio je u Italiji, gdje je zaređen za svećenika 1890. Svoju je svećeničku službu započeo kao kapelan u Ružičima (1891./92.) i Duvnu (1892.-94.), a poslije je službovao u brojnim mjestima u Hercegovini: župnik u Viru (1894.-96.), Klobuku

(1896.-1902.) i Kočerinu (1902.-07.), kapelan na Humcu (1907./08.), župnik u Veljacima (1908./09.) i Glavatičevu (1909.-13.), kapelan na Š. Brijegu (1913./14.), župnik u Šuici (1914./15.), kapelan na Humcu (1915./16.), župnik u Međugorju (1916./17.), kapelan u Konjicu (1917.-19.) i na Humcu (1919./20.), župnik u Neumu (1922./23.), kapelan na Š. Brijegu (1923./24.), župnik u Gabeli (1924.-26.). Potom boravi u rezidenciji u Slanom (1926.-31.) i u Mostaru (1931./32.), pa je kratko župnik u Dobrom Selu (1932./33.). Do smrti boravi najprije u samostanu na Š. Brijegu (1933.-36.), pa onda na Humcu (1936.-45.), s prekidom godinu dana u Posušju (1938./39.). Zlatnu misu proslavio je na Humcu na Veliku Gospu (15. kolovoza) 1940. Suradivao je u *Kršćanskoj obitelji* i *Narodnoj slobodi*. Pisao je pjesme i sakupljao narodno blago.

Fra Anđeo Glavaš ml. bio je brat druge dvojice franjevac, fra Radoslava st. i fra Valentina Glavaša. Rođen je u Drinovcima 26. listopada 1877. U franjevački red

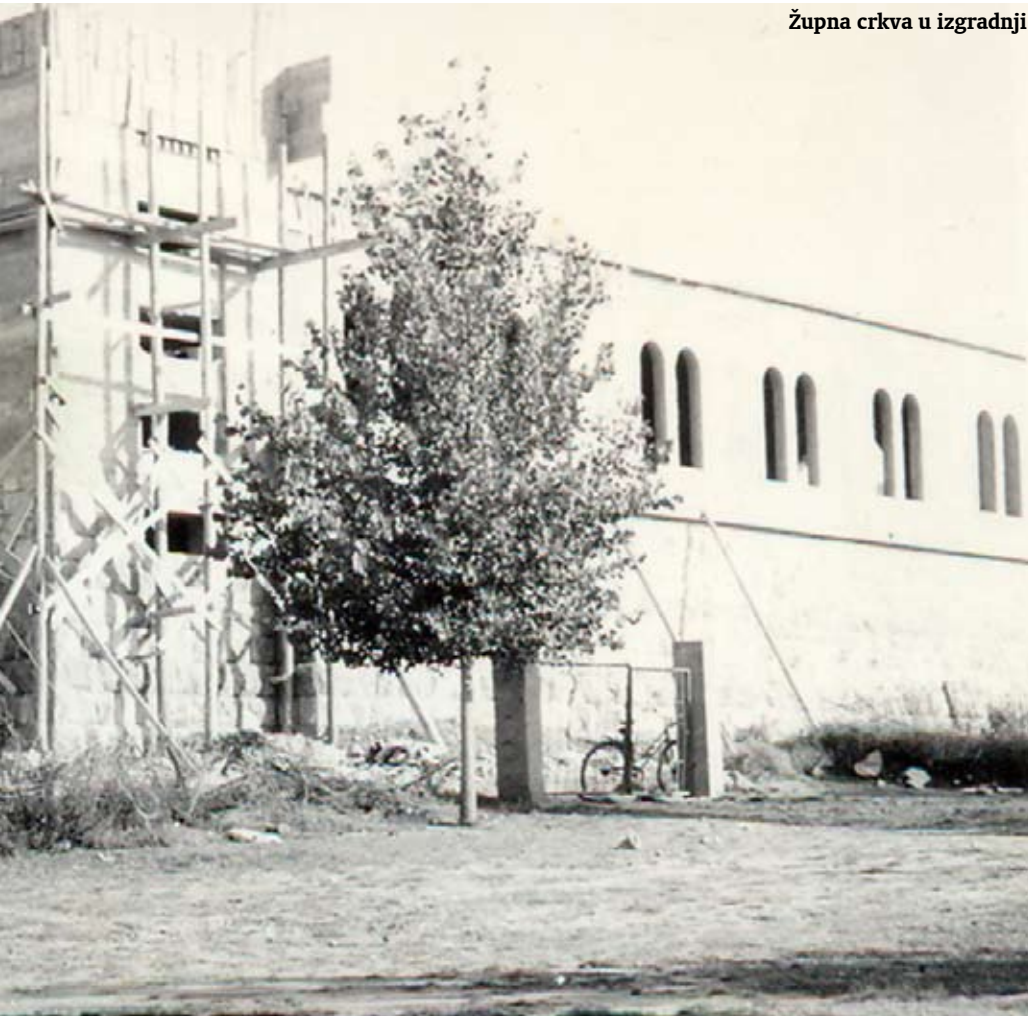
stupio je 1895., a za svećenika je zaređen 1900. godine. Početkom 20. st. bio je profesor latinske gramatike i propovjednik u samostanu na Širokom Brijegu (1902.-04.). Potom je kapelan u nekoliko župa: Konjic (1904./05.), Humac (1905./06.), Posušje (1906./07.), opet Humac (1907./08.), Drinovci (1908./09.). Sedam godina je župnik u Tihaljini (1909.-16.), pa tri u Međugorju (1916.-19.), a onda dvije godine kapelan u Veljacima (1919.-21.) i pet godina župnik u R. Polju (1921.-26.), gdje je sagradio novu župnu crkvu. Crkva je bila sazidana od kamenih lijepo klesanih kamenova. Nakon toga je kapelan u Konjicu (1926.-28.), Slanom (1928./29.) i konačno u Mostaru (travanj – prosinac 1929.). Krajem 1929. fra Anđeo je postao don Anđeo: napustio je Hercegovačku franjevačku provinciju, sekularizirao se, postao član Senjske biskupije te bio krajem 1929. namješten na službi pomoćnika u župi Slunj. Ipak, uskoro se iz Like premjestio u Crnu Goru te postao član Barske nadbiskupije. Neko vrijeme bio je župnik župe Koče u Podgoričkom

dekanatu. Umirovljen je vjerojatno krajem 1939. godine, jer je već bio obolio na živce i postao nesposoban za službu. Znakove psihičke neuravnoteženosti pokazivao je odavno, a to je bio i jedan od glavnih razloga što mu je uprava hercegovačkih franjevaca dopustila da napusti tu redovničku zajednicu. Nije mi poznato kad je i gdje preminuo niti gdje je pokopan.

Fra David Nevistić rodio se na Kolu kod Tomislavgrada 8. listopada 1870. U franjevački red je primljen 1888., a za svećenika je zaređen 1894. godine. Filozofsko-teološki studij završio je na Humcu i u Innsbrucku (Austrija). Od 1894. je na Širokom Brijegu, a od 1897. profesor na bogosloviji u Mostaru. Bio je utemeljitelj, urednik i suradnik u listu *Kršćanska obitelj*. Izdao je knjigu *Duša i srce katoličke Crkve*. Obnašao je sljedeće službe: župnik u Posušju (1906.-09.), gvardijan i župnik u Mostaru (1909./10.), župnik u Šuici (1910.-14.), gvardijan na Humcu (1914.-16.). Službu provincijala Hercegovačke franjevačke provincije obnašao je od 1916. do 1919. Nakon toga, do smrti (1919.-22.) bio je župnik u Međugorju. Preminuo je u Sarajevu od raka jednjaka 3. siječnja 1922. u 52. god. života, 34. god. redovništva i 28. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Šoinovcu u Mostaru. Do dolaska novoga župnika fra Urbana Barišića zamjenjivao ga je fra Ignacije Jurković (od kraja 1921. do početka 1922.), koji se potpisuje u matici kao «župnik u zamjeni».

Fra Urban Barišić rođen je u Rakitnu 27. kolovoza 1886. Pučku školu i gimnaziju završio je na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru i Rimu. U franjevački novicijat stupio je 1905., a za svećenika je zaređen 1912. Po završetku studija promoviran je u generalnog lektora kanonskog prava i moralne teologije. Bio je najprije profesor na mostarskoj bogosloviji (1913.-22.). Potom pastoralno djeluje kao župnik u Međugorju (1922.-25.). Šest godina obnaša službu tajnika Provincije (1925.-31.). Bio je jedanaest godina direktor franjevačke tiskare u Mostaru (1925.-36.). Povremeno se javljao priložima u *Kršćanskoj obitelji* i *Narodnoj slobodi*. Bio je kustos Provincije. Preminuo je u Mostaru 3. studenog 1936., u 51. god. života, 31. god. redovništva i 25. god. svećeništva, od raka crijeva. Pokopan je na groblju Šoinovcu.

Župna crkva u izgradnji

TOLERANTAN ILI SNOŠLJIV

fra Miljenko Stojić

Završio je još jedan radni dan. Treba priznati da se naporno radilo. Nije to kao u komunistička vremena kad se najvažnije bilo zaposliti i nakon toga prekržiti ruke na leđima. Ovi današnji privatnici nisu nimalo tolerantni ili snošljivi, kako bi se to lijepo reklo hrvatski ali ne bi doprinosilo suživotu na Zapadnom Balkanu, čini mi se da tako zovu ove krajeve.

S tanje je kudikamo bolje na državnim poslovima jer stari duh iz njih teško iščezava. Potreban je nekima ovamo, ali i nekima vani. Stvar spašava tek televizor. Dođeš kući, najedeš se i onda legneš pred njega. Možeš birati što želiš da te zabavlja. Športa ima napretek, ako te baš on zanima. Saznat ćeš ne samo ishode raznoraznih natjecanja, već i koliko su plaćeni oni koji se njime bave. To malo teže podnosiš. Milijuni izraženi u raznim valutama padaju poput jesenjeg lišća. I sve to za ono malo trčanja! Tu su i raznorazne serije koje tako sličje Big brotheru. Stalno se nešto događa, a ne napreže nam nimalo mozak. Ima i filmova. Ubilo, zaklalo, silovalo, udavilo, zatuklo i sve slično tomu. Što ćeš, takvo je suvremeno vrijeme! Sutra će se prikazivati nešto drugo i idemo dalje. Važno je samo da tebe ne pogodi.

Razmišljao sam dosta i čini mi se da sam u priliku pogodio svakidašnji prizor iz naših domova. Zaboravio sam reći da se spomenuta radnja događa obično pred večer. Nekada se u to vrijeme čula molitva, Anđeo Gospodnji, ali i to je "slavno" palo pred naletom suvremenosti. Ostali smo sami s našim televizorom, novinama, internetom, književnošću i umjetnošću koji nisu kao ono nekada prije. Sad jednostavno sve to ne možeš razumjeti i ne smiješ reći da ne razumiješ, jer će te držati nezalicom. I sad se ti snađi! Ne znaš kamo ideš, a trebaš

tamo stići. Nema druge nego biti tolerantan. Ne, nisam rekao snošljiv. Prema stvarima oko nas treba biti tolerantan, može i politički korektan. O snošljivosti govore oni koji se još nisu uključili u suvremene tijekove. Mi smo pred vratima Europske unije, razumijete? Tamo vlada demokracija i zaštita ljudskih prava. Zbog toga onim proizvođačima filmova, serija, sveprisutnih sportskih natjecanja ne možeš reći da na to nemaju pravo. Ako ti se ne sviđa, ti se isključi iz toga. Međutim, oni su uredno dobili koncesiju i nemaš ih pravo smetati u obavljanju njihovih profesionalnih zadataka.

Da, da, čudna je biljka ta tolerancija. Ne znam jesam li tolerantan ili snošljiv kad kažem da mi to sličje na proizvode koji imaju prekrasan omot, ali im je sadržaj očajan. Ili još bolje rečeno, sličje mi to na zidanje dobrih građevina, dok se u isto vrijeme ne misli dovoljno na njihove temelje. Različite podzemne vode ih izlokavaju i taman kad nam se učini da smo dovršili građevinu ona se sruši. Može i ovako. Naš susjed, znanac, prijatelj..., učinio je gnusno djelo. A bio je dobar, jedan između nas. Kako mu se to moglo dogoditi? Oni koji razmišljaju i kojima je snošljivost jedna od lijepih riječi hrvatskog jezika, a ne nekog »našeg« jezika, možda ne će pomisliti na podzemne vode, ali hoće zacijelo na nešto slično. Prirada oko nas nije glupa i zakoni koji u njoj

vladaju imaju nam itekako što reći. A svojim zacijelo treba čuvati, a ne zidati neke internacionalne kule u zraku.

Ako navedeno stoji, onda Kraljica Mira nije tolerantna. Progoni zlo, pogrješke i ne umara se. Tek je snošljiva, jer zna da je čovjek slab, zato ga neprestano poziva popraviti se i tako ojačati svoj dom, svoje temelje, sve ono što mu je najljepše u životu. Znao je to veliki suvremeni francuski intelektualac, podrijetlom protestant, Jacques Maritain i njegova vjerna družica, Židovka podrijetlom, Raissa. Unatoč religioznom podrijetlu bili su nevjernici. Ipak, kada im je bilo dvadesetak godina, sabravši dotadašnji svoj odgoj i svoja životna iskustva, krštavaju se u Katoličkoj Crkvi. Nastavljaju se baviti jednakim žarom filozofijom i književnošću. Bila je to godina 1906. Dvije godine kasnije rodila se Simone de Beauvoir. Poznata je po mnogo čemu: književnica, feministica, tražiteljica spolnog užitka s muškima i ženskima, nevjerna životna družica, podrazumijeva se iz prethodnog, Jeana-Paula Sartrea, koji kažu da nije bio puno drukčiji od nje. Zašto ovo ispričah? Zbog one televizije i drugih javnih glasila s početka teksta. O Maritainovima se puno ne govori, ali o Sartreovima podosta. I sad ti biraj. Jest da nije suvremeno, po njima, ali ja biram Kraljicu Mira, Maritainove, a i vas, ako ste snošljivi.

Glasnik MIRA

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
M E Đ U G O R J E

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Križni put uz Križevac
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Međugorje zimi

Snimio Mate T. Vasilj

